

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/29/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124259817
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Novotný
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:6124259817.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Novotného a sudcov JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a JUDr. Lenky Konštiakovej, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. E. XXX, v zast. Advokátska kancelária JUDr. Boris Benkovič, s.r.o., IČO: 50 705 164, so sídlom Malé Blahovo, Čukáraboň 7098/55, 929 01 Dunajská Streda, proti žalovanej: F. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. I. XXX, v zast. JUDr. Ondrej Szilágyi, advokát, so sídlom Dr. Vodú 2, 984 01 Lučenec, o zaplatenie 3.553,76 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 14C/51/2024-141 zo dňa 18. decembra 2024, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej **p r i z n á v a** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, o výške ktorého nároku rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súd prvej inštancie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa podanou žalobou (návrhom na vydanie platobného rozkazu) doručenu Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 22.03.2024 domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 3.553,76 eura s príslušenstvom a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že bezhotovostným prevodom poskytol na účet žalovanej dňa 03.08.2023 pôžičku vo výške 500 eur a dňa 24.12.2023 pôžičku vo výške 1.000 eur. Dňa 30.08.2023 poskytol žalobca žalovanej pôžičku vo výške 170 eur, dňa 12.09.2023 pôžičku vo výške 706 eur a dňa 16.09.2023 pôžičku vo výške 249 eur, pričom tieto finančné prostriedky boli poskytnuté na žiadosť žalovanej priamo na účet zubnej kliniky J. A. B., J. za stomatologické zákroky poskytnuté žalovanej. Žalobca ďalej uviedol, že žalovanej poskytol pôžičku aj dňa 31.03.2023 vo výške 265,36 eura a dňa 19.07.2023 vo výške 663,40 eura za účelom uhradenia ceny zájazdu pripadajúcu na žalovanú, pričom aj tieto peňažné prostriedky poskytol žalobca na žiadosť žalovanej priamo na účet cestovnej kancelárie SATUR. Podľa žalobcu išlo o pôžičky pre žalovanú, bez ohľadu na to, že peniaze neboli poukávané na účet žalovanej, ale boli zaslané na účet, ktorý žalovaná označila. Účet tretej osoby bol teda len platobným miestom, tretia osoba nie je voči žalobcovi v postavení dlžníka. Ani v jednom prípade nedošlo k vráteniu pôžičiek. Žalobca vyzval žalovanú na zaplatenie dlžnej sumy naposledy výzvou podanou dňa 13.02.2024. Predmetná výzva nebola zo strany žalovanej prevzatá a vrátila sa odosielateľovi s poznámkou „adresát nezastihnutý“. Žalobca tak pre účely určenia okamihu omeškania žalovanej vychádza z dátumu uloženia zásielky na pošte, t.j. 15.02.2024 s tým, že prvým dňom omeškania je 16.02.2024. Okrem už uvedenej istiny si žalobca uplatňuje aj zákonné úroky z omeškania vo výške 9,50 % ročne z dlžnej sumy 3.553,76 eura od 16.02.2024 do zaplatenia.

2. Na preukázanie svojich skutkových tvrdení predložil žalobca súdu spolu so žalobou výpis z banky o potvrdení zrealizovania transakcie na sumu 500 eur a sumu 1.000 eur, potvrdenie o zaplatení sumy 170

eur, sumy 706 eur a sumy 249 eur za ošetrenie na zubnej klinike, dohodu o zmene zmluvy o zájazde - Dodatok č.2 zo dňa 19.07.2023, potvrdenie zrealizovania transakcie na sumu 530,72 eura, potvrdenie zrealizovania transakcie na sumu 1.326,80 eura, sledovanie zásielky podanej dňa 13.02.2024, ftk. vrátenej zásielky.

3. Okresný súd Banská Bystrica (ako súd upomínací) vydal v predmetnej veci platobný rozkaz, ktorým žalobe v celom rozsahu vyhovel. Z dôvodu podania vecne odôvodneného odporu proti platobnému rozkazu žalovanou, Okresný súd Banská Bystrica postúpil vec Okresnému súdu Levice dňa 24.07.2024 ako súdu miestne príslušnému na prejednanie veci podľa § 13 v spojení s § 14 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

4. Žalovaná v podanom odpore potvrdila, že žalobca jej poskytol sumu vo výške 500 eur, ale ako odmenu za vykonanie práce pre Centrálnu komplexnú záchranú službu G., ktorej je žalobca konečným užívateľom výhod ako aj sumu vo výške 1.000 eur, ktorá predstavovala vianočný dar, tak ako vyplýva aj z dátumu prevodu na účet žalovanej, a to dňa 24.12.2023. Stomatologické zákroky v celkovej výške 1.125 eur uhradil žalobca z vlastnej iniciatívy, žalovaná ho nijakým spôsobom o uhradenie nežiadala. Stomatologickú kliniku J. A. B., J. predtým nenavštevovala, výber kliniky inicioval žalobca. Na základe uvedeného nie je možné hovoriť o zmluvách o pôžičke v zmysle § 657 Občianskeho zákonníka, ale o darovacích zmluvách v zmysle § 628 Občianskeho zákonníka. Nie sú naplnené ani dôvody pre vrátenie daru podľa § 630 Občianskeho zákonníka. Ukončenie partnerského vzťahu nemožno subsumovať pod správanie, ktoré hrubo porušuje dobré mravy. Uhradený zájazd bol rovnako darom pre žalovanú a bol zakúpený z vlastnej iniciatívy žalobcu. Keď bol zájazd zakúpený, žalobca so žalovanou ešte netvorili pár. Ich partnerský vzťah sa začal až dňa 15.06.2023 a zájazd bol žalobcom zakúpený pre neho a inú osobu. Žalovaná bola ustanovená ako cestujúca zájazdu až dohodou o zmene zmluvy o zájazde konkrétne Dodatkom č. 2 vyhotoveným dňa 19.07.2023. Žaloba je úmyselná pomsta žalobcu žalovanej z dôvodu ukončenia ich partnerského vzťahu. Žalobca požadované sumy uhradil z vlastnej vôle dobrovoľne a bezodplatne bez toho, aby ho žalovaná o úhradu akýmkoľvek spôsobom žiadala, išlo teda o dary a nie pôžičku. Žalovaná ďalej uviedla, že žalobca ju nepretržite kontaktuje telefonicky aj prostredníctvom sociálnych sietí, prenasleduje ju a žiada o návrat do partnerského vzťahu. Zablokovala ho na sociálnych sieťach aj telefón, následne ju začal kontaktovať listami prostredníctvom Slovenskej pošty. Navrhla žalobu zamietnuť. Na preukázanie svojich tvrdení žalovaná predložila súdu Výpis z FinStat spoločnosti Komplexnej centrálnej záchrannej služby G. a mailovú komunikáciu so žalobcom.

5. Žalobca vo vyjadrení k odporu uviedol, že žalovaná potvrdila prijatie peňažných prostriedkov. Poprel tvrdenie žalovanej, že peňažné prostriedky predstavovali dar, išlo o pôžičku. K sume 500 eur žalobca uviedol, že Komplexná centrálna záchraná služba (ďalej len „KCZS“) je občianskym združením, pre ktoré menovaná nikdy nepracovala ani ako zamestnanec a ani ako zmluvný partner. Žalovaná ako dobrovoľník vypomáhala v lete roku 2023 cca 3 alebo 4 dni pre Dobrovoľný hasičský zbor KCZS, táto aktivita, ako už vyplýva z dobrovoľníckej povahy tejto činnosti, je bez nároku na odmenu. Okrem toho žalobca figuruje v KCZS ako predseda predstavenstva iba od 01.12.2023. Pokiaľ by bolo pravdivé tvrdenie, že sa jednalo o odmenu pre žalovanú za vykonanú činnosť pre KCZS, musela by za túto činnosť žalovaná obdržať odmenu priamo od KCZS, nie od žalobcu ako fyzickej osoby. Suma 500,- eur bola podľa tvrdenia žalovanej požičaná za účelom úhrady platieb za služby mobilného operátora. Žalobca ďalej poprel, že suma 1.000 eur mala byť vianočným darom. Malo sa jednáť o poskytnutie peňažnej pôžičky, nakoľko žalovaná podľa jej tvrdenia nemala mať dostatok prostriedkov, keďže všetky minula na nákup vianočných darčiekov. V otázke poskytnutia peňažnej pôžičky za účelom uhradenia stomatologických zákrokov uviedol, že na kliniku J. A. B. J. žalovaná prvýkrát dostavila po návrate z Rakúska, kde bola spoločne na poľovačke so žalobcom a otcom žalobcu, kde žalovanú rozbolel zub. Pri tejto príležitosti si žalovaná dohodla ďalšie ošetrenia a požiadala žalobcu, aby ju na ošetrenia vozil a aby za ošetrenia zaplatil, že sa s ním vyrovnaná neskôr, k čomu nikdy nedošlo. Po niekoľkých ošetreniach sa žalovanej cena stomatologických zákrokov zdala veľmi vysoká, tak začala navštevovať doktora J. v K., kde situácia bola obdobná. Poprel tvrdenie žalovanej, že výber kliniky bol iniciovaný z jeho strany ako aj tvrdenie žalovanej, že ho nijakým spôsobom nežiadala o uhradenie stomatologických zákrokov. Podľa žalobcu je absurdné, aby zaplatil za zákroky bez tohto, aby ho o to žalovaná požiadala. Úhrady za poskytnuté stomatologické ošetrenia boli realizované ako peňažné pôžičky žalobcu v prospech žalovanej, ktorá ho o poskytnutie týchto prostriedkov požiadala. So žalovanou začali tvoriť pár niekedy v lete 2023 a k rozchodu došlo už v januári 2024, preto nie je logické, aby uhradil životné náklady žalovanej, resp. aby za takéto relatívne krátky čas boli považované akékoľvek poskytnuté plnenia zo

strany žalobcu v prospech žalovanej za dar. Ani skutočnosť, že určité osoby tvoria pár automaticky neznamená, že každé plnenie jednej z týchto osôb v prospech druhej osoby, možno posúdiť výlučne ako dar. Poukázal aj na ďalšie súdne konania (prebiehajúce na Okresnom súde v Banskej Bystrici v štádiu upomínacieho konania), ktoré iniciovali rodičia resp. ďalšie subjekty voči žalovanej, ktoré k žalovanej nemajú žiadny emocionálny alebo iný obdobný vzťah, t.j. argumentovať darovaním podľa žalobcu nemá žiadnu relevanciu. K zájazdu na Cyprus uviedol, že po tom čo sa žalovaná dozvedela, že ide na rodinnú dovolenku, opýtala sa, či by mohla ísť s ním a požiadala žalobcu a jeho matku o úhradu na ňu pripadajúcej časti s tým, že poskytnuté prostriedky žalobcovi uhradí po dovolenke, keď bude mať peňažné prostriedky. K uvedenému však nedošlo. Žalobca ďalej uviedol, že nespochybňuje, že žalovanej počas vzťahu určité veci daroval, tieto však nežiada vrátiť, žiada o vrátenie pôžičiek, ktoré uviedol v žalobe.

6. Žalovaná vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu opätovne uviedla, že suma 1.000 eur bola vianočným darom od žalobcu. Žalobcove tvrdenia, že malo ísť o pôžičku z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov po absolvovaní vianočných nákupov označila za absurdné, vymyslené a nepreukázané. Poukázala na skutočnosť, že dňa 24.12.2023 jej žalobca daroval do držby motorové vozidlo Volkswagen T-Cross, čo tiež nežiadala a napísala mu správu, že nepotrebuje byť ničím kúpená, bola vždy samostatná a žiadala, aby si auto zobral. Žalobca predmetné vozidlo v zápisnici o trestnom konaní zo dňa 10.07.2024 (ďalej len „ZTK“) definoval ako služobné, a malo jej byť poskytnuté pred nástupom do pracovného pomeru. Počas krátkeho trvania partnerského vzťahu sa so žalobcom zasnúbili, plánovali spolu svadbu, nasťahovali sa k sebe a mala nahlásený trvalý pobyt na adrese bydliska žalobcu. Poukázala na rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 14.06.2024, sp. zn. 5C/58/2023, ktorý bol vydaný v skutkovo obdobnej veci. Poprela tvrdenie žalobcu, že jej sumu 500,- eur žalobca požičal na úhradu za služby mobilného operátora. Išlo o odmenu za prácu vykonávanú v prospech KCZS, na výkon ktorej jej bol poskytnutý dňa 22.07.2023 aj služobný mobilný telefón značky Apple iPhone 11 Pro, ktorý žalobca žiadal späť, čo preukazuje zápisnica o trestnom oznámení zo dňa 10.07.2024, pričom suma 500,- eur jej bola vyplatená dňa 03.08.2023. Z uvedeného dôvodu išlo o vyplatenie za určitý druh práce, ktorú pre žalobcu vykonávala. Žalovaná ďalej poukázala na skutočnosť, že podľa zápisnice o trestnom oznámení mala neoprávnené užívať telefón od 02.02.2024, dovtedy ho teda užívala oprávnené. Žalobca v zápisnici tiež uviedol, že žalovaná mala nastúpiť do pracovného pomeru v spoločnosti ADJ PLUS, s.r.o., napriek tomu tvrdí, že prácu vykonávala pre KCZS. V oboch prípadoch by však šlo o vykonanú prácu pre žalobcu, na základe ktorej jej bola predmetná suma vyplatená, keďže žalobca figuruje v oboch uvedených subjektoch. Počas partnerského vzťahu so žalobcom ho nijakým spôsobom nežiadala, ani nenaliehala, aby jej žalobca akékoľvek peňažné prostriedky poskytol. Všetky žalobcom definované zmluvy o pôžičke boli žalovanej poskytnuté ako darovacie zmluvy. Žalobca vo všetkých ním uvedených prípadoch preukázal slobodnú vôľu uhradiť predmetné zákroky a nikdy ho nijakým spôsobom nežiadala, nenútila, nevyvíjala na neho žiaden nátlak a rovnako žalobca žalovanej nikdy nepovedal, že by uhradenie stomatologických zákrokov malo byť poskytnutou peňažnou pôžičkou. Žalovaná ďalej uviedla, že aj zájazd bol darom žalobcu pre žalovanú a poprela tvrdenie žalobcu, že by na neho naliehala, že sa chce zájazdu zúčastniť ako aj tvrdenie, že sa zaviazala za zájazd uhradiť po jeho absolvovaní. Žalobca súbežne počas partnerského vzťahu so žalovanou viedol i partnerský vzťah s inou osobou, pre ktorú bol zájazd zakúpený. Žalovaná žalobu označila za účelovú ako akt pomsty za rozchod so žalobcom a navrhla žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Na preukázanie svojich tvrdení doručila súdu zápisnicu o trestnom konaní zo dňa 10.07.2024 a konverzácie zo sociálnej siete.

7. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej uviedol, že trvá na tom, že uvedené peňažné prostriedky predstavovali peňažné pôžičky. Poskytnuté finančné prostriedky vo výške 1.000 eur neboli vianočným darom, ale pôžičkou. K preukázaniu tohto tvrdenia navrhol žalobca vypočuť ako svedka svojho otca, ktorý bol účastný komunikácie medzi žalobcom a žalovanou, ohľadne poskytnutia týchto peňažných prostriedkov. Žalobca poprel, že by suma 500 eur mala byť odplatom za vykonanú prácu pre KCZS. Žalovaná nepreukázala, že by vykonávala pre niektorý z uvedených subjektov odplátne činnosti. Peňažnú pôžičku poskytol žalovanej žalobca, nie iný subjekt, preto je skúmanie tejto otázky podľa názoru žalobcu bezpredmetné. K peňažným pôžičkám, ktorými boli uhradené stomatologické zákroky žalobca uviedol, že to bola samotná žalovaná, ktorá požiadala otca žalobcu, aby jej sprostredkoval prijatie na klinike J. A. B., o čom má svedčiť aj komunikácia zo sociálnej siete. K zájazdu na Cyprus žalobca uviedol, že šlo tiež o peňažnú pôžičku a žalovaná sa zaviazala žalobcovi túto čiastku vrátiť. K preukázaniu tohto tvrdenia navrhol žalobca vypočuť ako svedka svojho otca.

8. Na verejné prejednanie veci súd nariadil pojednávanie dňa 23.10.2024, v ktorom pokračoval a rozhodol dňa 18.11.2024. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že finančné prostriedky boli poskytnuté ako pôžička, nie titulom daru a v ostatnom odkázal na svoje písomné podania. Ako dôkaz navrhol vykonať výsluch žalovanej. V záverečnej reči uviedol, že z predložených dôkazov je zrejmé, že sa jedná o zmluvu o pôžičke, čo nebolo vyvrátené a žalobca uniesol dôkazné bremeno. Z uvedených dôvodov navrhol, aby súd žalobe v celom rozsahu vyhovel. Právny zástupca žalovanej zotrval na písomných podaniach a uviedol, že žalobca poskytnutie pôžičiek nepreukázal ani v jednom prípade. Navrhol výsluch žalobcu a v záverečnej reči uviedol, že konanie žalobcu je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko žalobca nedisponuje s písomnou zmluvou o pôžičke ani s dlžobným úpisom. Pre jeho úspech v konaní bolo nevyhnutné poskytnutie pôžičky preukázať aj inými prostriedkami ako výpoveďou žalobcu a tendenčnou výpoveďou svedka, ktorý je rodinným príslušníkom žalobcu. Z dôvodu, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno navrhol súdu žalobu zamietnuť a priznať žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100%. Strany sporu právo záverečnej reči nevyužili.

9. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou a s ostatnými písomnými podaniami strán sporu, výsluchom strán sporu, výsluchom svedka, oboznámením sa s listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v súdnom spise ako aj s ostatným obsahom súdneho spisu a dospel k nasledovným skutkovým záverom:

10. Z potvrdení o zrealizovaní transakcie vyplýva, že žalobca dňa 03.08.2023 poukázal na účet žalovanej sumu 500,- eur a dňa 24.12.2023 sumu 1.000 eur bez uvedenia bližšej špecifikácie prevodov.

11. Z prehľadov ošetroení vyplýva, L. D. M. N. J. A. B. J. O. žalovanej vykonané stomatologické zákroky, a to dňa 30.08.2023 v sume 170 eur, dňa 12.09.2023 v sume 706 eur a dňa 16.09.2023 v sume 249 eur. Z dokladov o úhrade a zhodných tvrdení strán sporu vyplýva, že sumu 170 eur uhradil žalobca dňa 30.08.2023 v hotovosti z vlastných zdrojov, sumu 706 eur uhradil žalobca z vlastných zdrojov dňa 12.09.2023 platobnou kartou ako aj sumu 249 eur, ktorú žalobca uhradil z vlastných zdrojov dňa 16.09.2023 platobnou kartou.

12. Z dohody o zmene zmluvy o zájazde vyplýva, že cestovná kancelária SATUR TRAVEL a.s. a žalobca ako objednávateľ uzavreli dňa 19.07.2023 dodatok č. 2 k zmluve o zájazde č. 3372258 uzavretej dňa 21.02.2023, predmetom ktorej bol zájazd Cyprus-Severný Cyprus, Bafra, Limak Cyprus pre 2 osoby v termíne od 20.08.2023 do 27.08.2023, 1x štandardná izba 2+2 vrátane leteckej dopravy. Na dodatku č. 2 boli ako cestujúci označení žalobca a žalovaná. Z dodatku č. 2 ďalej vyplýva, že cena zájazdu po zľave za 2 osoby bola v sume 2.683,60 eura vrátane poplatku za zmenu osoby v sume 30 eur. Záloha v sume 796,08 eura bola zaplatená dňa 23.02.2023, záloha v sume 530,72 eura bola zaplatená dňa 03.04.2023 a zostávalo uhradiť sumu vo výške 1.356,80 eura. Záloha v sume 530,72 eura bola uhradená z účtu žalobcu príkazom na úhradu zo dňa 31.03.2023 a doplatok v sume 1.356,80 eura bol uhradený z účtu žalobcu príkazom na úhradu zo dňa 19.07.2023, tak ako vyplýva z potvrdení o realizovaní transakcií.

13. Z obálky a z detailu sledovania zásielky vyplýva, že právny zástupca žalobcu zaslal žalovanej dňa 13.02.2024 zásielku, ktorá sa mu dňa 07.03.2024 vrátila z dôvodu, že adresát nebol zastihnutý. Z obálky nevyplýva, čo bolo predmetom zásielky.

14. Z výstupu FinStat ohľadne združenia Komplexnej centrálnej záchranej služby, IČO: 37835793 okrem iného vyplýva, že žalobca je konečným užívateľom výhod menovaného združenia.

15. Z SMS komunikácie predloženej žalovanou vyplýva, že žalobca v mesiaci marec žiadal žalovanú, aby sa s ním porozprávala, nevedel čo spravil a čím si to on a jeho rodičia zaslúžili. Nič zlé neurobil, naopak. Všetko spravil a dal čo mal v silách. Vo vzťahu bol šťastný a po rozchode je zničený. Z ďalšej SMS komunikácie vyplýva, že žalovaná žiada žalobcu, aby prišli v najbližších dňoch zobrať auto Volkswagen, na čo žalobca reagoval otázkou, či je normálna. Žalobca naliehal, aby mu žalovaná zodvihla telefón a dopytoval sa, či s ním žalovaná skončila úplne. Žalovaná v správach žalobcovi napísala aj to, že bola vždy samostatná a nepotrebuje byť niečím kúpená, a že nikdy žalobcu o nič neprosila.

16. Z tretej a štvrtej strany zápisnice o trestnom oznámení vyplýva, že P. Q. B., R. P. J. R. P. J., ktorý bol dňa 09.07.2024 splnomocnený konateľom spoločnosti (synom) na zastupovanie menovanej spoločnosti vo veci podania podnetu na polícii, podal dňa 10.07.2024 na žalovanú trestné oznámenie z dôvodu, že

mala a používala mobilný telefón, ktorý bol majetkom spoločnosti. Telefón spolu s motorovým vozidlom Volkswagen T-cross jej boli zverené konateľom spoločnosti, s ktorým tvorili pár. Žalovaná mala byť na jar roku 2024 zamestnaná v tejto spoločnosti, no pre rozchod s konateľom spoločnosti k uzatvoreniu pracovnej zmluvy nedošlo. Z tohto dôvodu nedisponujú ani dokumentom o zverení vecí žalovanej. Motorové vozidlo vrátila nepoškodené, ale mobilný telefón, ktorý užívala od 22.07.2023 do inventarizácie majetku spoločnosti konanej dňa 02.02.2024 nevrátila. Spoločnosť poslala žalovanej 2 výzvy, jednu s doručenkou, no bezúspešne. Mobilný telefón nevrátila a od 02.02.2024 ho užíva neoprávnene. Vozidlo vrátila niekedy v polovici januára na základe telefonického rozhovoru s ocom žalovanej.

17. Z potvrdení o zrealizovaní transakcie vyplýva, že žalovaná zaplatila v prospech príjemcu Orange Slovensko a.s. za služby dňa 04.07.2023 sumu 26 eur, dňa 03.08.2023 sumu 18 eur a dňa 04.09.2023 sumu 18,94 eura.

18. Z výsluchu žalobcu vyplýva, že finančné prostriedky poukázané na účet žalovanej boli pomocou žalovanej, ktorá o ich poskytnutie požiadala ústne s tým, že ich vráti naspäť, na tom sa výslovne dohodli. Dátum vrátenia nebol dohodnutý, ani platenie v splátkach. Po rozchode sa rozhodol, že bude peniaze žiadať naspäť. Sumu 500 eur žalovanej požičal, nakoľko nemala finančné prostriedky ani na úhrady za služby mobilnému operátorovi. Žalovanú stretol dňa 03.06.2023 na poľovníckych slávnostiach v G., od kedy začali spolu komunikovať a vzťah ukončili v januári 2024. Finančné prostriedky poskytol jednak prevodom na účet žalovanej a to sumu 500 eur a sumu 1.000 eur a stomatologické zákroky boli uhradené jednak v hotovosti z vlastných zdrojov žalobcu ako aj z vlastného účtu. Žalovaná žiadala o poskytnutie pôžičky opakovane, nemal pochybnosti o tom, že mu ich vráti. Iným ľuďom pôžičku neposkytol. Ani si nikoho v živote nekupoval. Žalovaná od neho žiadny darček k Vianociam nedostala, motorové vozidlo jej bolo poskytnuté z dôvodu, že nemala žiadne vozidlo a bol predpoklad, že po ukončení štúdia nastúpi do pracovného pomeru do spoločnosti. Žalovaná u žalobcu nikdy zamestnaná nebola, pomáhala mu asi 5 dní v rámci dobrovoľného hasičského zboru, N. B. M. J. G., ale nevykonávala činnosť, za ktorú by dostala nejakú finančnú odmenu. Táto služba nemá žiadnych zamestnancov. V tom čase na záchranej službe ako štatutár nepôsobil, do 01.12.2023 bol predseda záchranej služby P. Q. B.. So žalovanou naposledy ústne komunikovali v čase, keď bol prevziať vozidlo, kedy mu povedala, že všetko dajú do poriadku. Žalovanú sa pokúšal kontaktovať najmä sms správami, poslal aj kvety. Žalovaná ho požiadala, aby ju nekontaktoval, ale v akom období to bolo si už nepamätá. Žalovaná ho o výber stomatologického zariadenia požiadala, lebo ju cestou pri Bratislave rozbolel zub. Zariadenie kontaktoval otec žalobcu. Bola to jediná pohotovosť, ktorá bola po ruke. Hneď si objednala termín na stomatologické zákroky. Zájazd na Cyprus bol objednaný pred tým, ako so žalovanou začali tvoriť pár pre inú osobu, ktorá so žalobcom nešla. Mohli miesto zrušiť, ale žalovaná žiadala, že chce ísť na dovolenku so žalobcom a zaplatí si za ňu, keď bude mať finančné možnosti. O vrátenie peňazí žalovanú viackrát požiadala ústne, no žalovaná vždy odbočila od témy a začala hovoriť o inej téme. Žalovaná mávala nedostatok finančných prostriedkov ako napríklad potrebovala pomôcť na stomatologické zákroky, na zaplatenie mobilnému operátorovi za jeho služby a na vianočné darčeky.

19. Z výsluchu žalovanej vyplýva, že so žalobcom sa zoznámili 03.06.2023, kedy bola študentkou C. S. H. M., zasnúbili sa dňa 10.11.2024, v decembri mala u žalobcu evidovaný trvalý pobyt a otehotnela. Partnerský vzťah tvorili do 20.01.2024. Išla na interrupciu, nakoľko sa žalobca nesprával ako dospelý človek a bol aj násilný, všetko muselo byť podľa nich. Od žalobcu dary nikdy nevyžadovala. Kým ho nespoznala, vždy si zarábala aj na strednej škole aj počas štúdia na vysokej škole až pokiaľ nespoznala žalobcu, ktorý jej pracovať nedovolil z dôvodu, že bol žiarlivý a manipulatívny. O dary žalobcu neprosila, sám jej ich svojvoľne daroval. Po zablokovaní telefónneho čísla jej žalobca písal maily, v ktorých nikdy o vrátenie peňazí nežiadal. O žiadnej pôžičke nikdy nebola reč. Vypýtal ich naspäť až platobným rozkazom, pričom k MDŽ jej poslal kyticu so správou ako ju ľúbi. Najprv robila na Komplexnej centrálnej záchranej službe, kde bol konateľom pán Q. B. a za odrobenú prácu dostala peniaze, keďže bola študentka, stačilo jej to. Následne jej hovorili, že idú na Cyprus na dovolenku, pričom o žiadnej zmluve o pôžičke nebola reč. Až z platobného rozkazu zistila, že dovolenka bola zaplatená už vo februári a išla namiesto inej osoby. Ku stomatologickým zákrokom bola objednaná k svojej zubárke na dedine, pričom otec žalobcu jej povedal, že má známeho na klinike v Bratislave, kde sám zavolať a objednať ju. Na kliniku išla so žalobcom, ktorý jej povedal, že to zaplatia, lebo záchranári to majú preplatené a vráti sa im to z poisťovne. Zárok sa nepodaril ani následne, tak prešla k inému zubárovi v Šamoríne, ktorý bol tiež žalobcov známy, ale ani on jej zuby spraviť nevedel. Žalobcovi povedala, že to je veľa peňazí, že to od neho už nemôže prijať, preto išla k svojmu zubárovi z detstva do Nových Zámok.

K Vianociam dostala od žalobcu auto spôsobom, že jej dal zabalený darček, v ktorom boli kľúče. Po tom ako od žalobcu utiekla mu napísala, aby si auto prišiel zobrať, že bola vždy samostatná a o nič ho neprosila. Žalobca si ju chcel kupovať. Žalobca jej viackrát poskytol finančné prostriedky, ktoré jej dal ako dar k Vianociam, keďže v tom čase mala u neho trvalý pobyt a bola tehotná. Peniaze jej poskytol aj v lete k brigáde. Síce žalobca výslovne nepovedal, že ide o dar, ale keď mu žalovaná hovorila, že takéto dary nechce, žalobca jej povedal, že dary sa neodmietajú. Že išlo o dary žalovaná usúdila z dôvodu, že žalobca peniaze poslal svojvoľne, nikdy ho o zaslanie neprosila, obdobne ako tomu bolo pri poľovačke, kedy jej poskytol strelenie zvery a v správe jej žalobca napísal, že je prvý človek, ktorému takýto dar daruje a že dar sa neodmieta. Nikdy ju žalobca o vrátenie peňazí nežiadal, až platobným rozkazom. Po tom ako ho zablokovala jej stále písal maily, no ani v týchto ju o vrátenie peňazí nepožiadala. Vyšetrenie na stomatologickej klinike jej sprostredkoval žalobca alebo jeho otec, kde ju prvýkrát žalobca osobne zobral, no keďže ju zub po ich zákroku ešte mesiac bolel, požiadala ho o zjednanie ďalšieho zákroku. Na zákroky ju vozil žalobca, tak ako ju z vlastnej vôle vozil aj do školy, pričom zákroky uhrádzal svojvoľne vlastnou debetnou kartou, o ich úhradu žalovaná žalobcu nežiadala. Nikdy nemala finančné problémy. S dovolenkou súhlasila preto, že už bola objednaná. Žalovaná nevedela, že sa ďalšia platba uhrádzala v čase, keď tvorili so žalobcom pár, pričom považovala za prirodzené, že partner zavola partnerku na už objednanú dovolenku, aby išla s ním. Počas partnerského vzťahu sa zdržiavala 80% v dome žalobcu. Sumu 1.000 eur, ktorú jej poslal žalobca, minula na darčeky. A za 500 eur z brigády niečo kúpila. Brigáda v prospech KCZS trvala asi týždeň a zahŕňala práce v kancelárii, umývanie okien a výpomoc pre deti, čo záchranná služba organizovala. Keď sa žalobcu dopytovala, prečo dostala až 500 eur, povedal jej, že sa nemá starať. Zmluvu uzatvorenú nemala, prácu vykonávala na čierno. Peniaze jej poslal žalobca, ale štatutárom bol jeho otec. Na Vianoce 2023 dostala od žalobcu svietidlo, fotku, ktoré nechala v jeho dome spolu so svojím oblečením, keďže utiekla. Počas vzťahu komunikovala so žalobcom 4 dni v týždni prostredníctvom aplikácie Whatsapp a SMS správami a zvyšné 3 dni v týždni osobne.

20. Z výpovede svedka P. Q. B., vyplýva, že syn (žalobca) spolu so žalovanou bývali počas ich vzťahu skoro stále u nich doma, pričom bol pri tom, ako sa žalobca so žalovanou bavili o poskytnutí finančných prostriedkov. Žalovaná si prvýkrát požičala peniaze od žalobcu v lete, čo mu prišlo čudné, že po 5-6 týždňovej známosti si žalovaná pýta peniaze. O požičanie žalovaná požiadala u nich doma s tým, že nemá na zaplatenie telefónu, ktorý ak neuhradí jej vypnú. Druhýkrát to bolo na Vianoce, keď pozeral, čo za haraburdy žalovaná kupovala. Vtedy bol proti tomu a bol nahneván, aby žalobca po druhý krát za 6 mesiacov požičal žalovanej peniaze. Peniaze mohli žalovanej požičať rodičia. K dovolenke na Cypre uviedol, že sa žalovanej opýtal, či si nechce „prekúpiť“ dovolenku na Cyprus, na ktorú majú obsadené 4 miesta, s čím žalovaná súhlasila a povedala, že si dovolenku sama zaplatí, čo sa dodnes nestalo. Vtedy sa dala dovolenka stornovať. Nemienil platiť každej frajerke žalobcu dovolenku. V občianskom združení KCZS v čase, keď bol štatutárom, žalovaná nevykonávala žiadnu prácu, za ktorú by jej prináležala odmena. Keď žalovaná od žalobcu odchádzala niekedy v januári roku 2024, žalobca jej povedal, že si musia dorovnať ich podlžnosti medzi sebou. Cestou z Rakúska rozbolel žalovanú zub, tak ho poprosila, aby jej vybavil vyšetrenie u známeho, na ktoré ju aj zobral a zaplatil 600 eur, ktorých vrátenie od žalovanej nežiadal. Tam si žalovaná už sama objednala ďalšie vyšetrenia. Keď jej povedal, že tieto vyšetrenia sú drahé, žalovaná odpovedala, že ona na to má. Až následne sa dozvedel, že aj tie ďalšie vyšetrenia hradil žalobca. Žalovaná dostala na Vianoce 2023 ako darček od svedka s manželkou a od žalobcu poľovnícke oblečenie a vybavenie v sume 1.500 eur. Aj rodičom žalovanej kúpili poľovnícke kabáty ako darčeky. Nevie o tom, že by žalobca počas trvania vzťahu so žalovanou okrem týchto vianočných darčiek žalovanej niečo daroval. Žalovaná žalobcu len zneužila, vypýtala od neho peniaze, predložila 27 tehotenských testov a vlastnoručne vypísaný diár, pričom ani na jednom gynekologickom vyšetrení nebola. Prvýkrát, keď sa pri ňom žalobca so žalovanou bavili o peniazoch bolo, keď sa žalovaná pýtala žalobcu, či by jej nepožičal peniaze, že nemá na zaplatenie účtu za telefón. Žalobca sa na neho pozrel, na čo kývol plecom, nech žalovanej požičia 500 eur na telefón. Druhýkrát sa jednalo o sumu 1.000 eur, lebo vtedy sa žalovaná vyhádzala na darčeky a sprostosti ako svietiaci fotka ich dvoch. Prvýkrát objednal žalovanú do stomatologického zariadenia cestou z Rakúska, kde sa žalovaná už sama objednala ďalšie vyšetrenie. Žalovaná mu potom písala, že zákroky sú drahé, či jej vie zohnať lacnejšieho zubára, na čo jej sprostredkoval zubára v Šamoríne. Nevedel, že zákroky v Bratislave hradí žalobca.

21. Z plnej moci na č.l. 22 vyplýva, že P. Q. B., nar. XX.XX.XXXX, žalobca a R. B., nar. XX.XX.XXXX ako splnomocnitelia splnomocnili dňa 7.2.2024 Advokátsku kanceláriu JUDr. Boris Benkovič, s.r.o. ako splnomocnenca na zastupovanie pri všetkých právnych úkonoch týkajúcich sa vymáhania pohľadávok voči žalovanej ako dlžníkovi.

22. Zo správy predloženej súdu žalobcom v maďarčine na čl. 81, ktorú žalovaná preložila na pojednávaní dňa 18.11.2024 vyplýva, že žalovaná predmetnú správu zaslala otcovi žalobcu, a požiadala ho, ak sa dá, aby zavolať lepšiemu zubárovi a objednal ju na termín, keď bude mať v škole voľno.

23. Posudzujúc zistený skutkový stav v zmysle citovaných ustanovení Civilného sporového poriadku (CSP – zákon č. 160/2015 Z. z. – čl. 8, § 149, § 150, § 191 ods. 1, § 255 ods. 1 a 2 a § 262 ods. 1 a 2) a Občianskeho zákonníka (OZ – zákon č. 40/1964 Zb. - § 488, § 489, § 628 ods. 1 a 2, § 630, § 657, § 563, § 451 ods. 1 a 2, § 43 a § 3 ods. 1) svoje rozhodnutie odôvodnil nasledovne:

23.1. Žalobca si predmetnou žalobou uplatnil nárok na vrátenie finančných prostriedkov poskytnutých žalovanej titulom viacerých zmlúv o pôžičke. Závazkový právny vzťah zo zmluvy o pôžičke vznikne za splnenia zákonných predpokladov ustanovených v § 657 Občianskeho zákonníka. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že pre uzavretie dohody o pôžičke sa nevyžaduje osobitná písomná forma, takže táto zmluva môže byť uzavretá i ústne alebo konkludentným spôsobom. Pojmovými znakmi zmluvy sú prenechanie veci na voľné nakladanie, teda aj na spotrebovanie, druhovo (genericky) určené veci, dočasnosť právneho vzťahu, povinnosť vrátiť veci rovnakého druhu a obvykle aj doba splatnosti jej vrátenia. Ak však doba vrátenia pôžičky nie je dohodnutá, dlžník je povinný splniť dlh prvý deň po tom, čo ho veriteľ o plnenie požiadal (§ 563 OZ).

23.2. Zmluva o pôžičke je neformálnou, ale reálnou zmluvou (kontraktom), ktorá vyžaduje odovzdanie predmetu pôžičky (peňazí) veriteľom dlžníkovi a to buď bezhotovostným spôsobom na účet dlžníka alebo odovzdaním krátkou cestou. Dokiaľ k odovzdaniu predmetu pôžičky (peňazí) nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne (obdobne NS SR sp. zn. 3Cdo/325/2009).

23.3. Pre záver o (ne)dôvodnosti nároku uplatňovaného žalobcom voči žalovanej titulom zmlúv o pôžičke bolo preto nevyhnutné, aby žalobca preukázal, že prenechal žalovanej dočasne finančné prostriedky na voľné nakladanie a zároveň, že sa žalovaná zaviazala v dohodnutom čase veci rovnakého druhu žalobcovi vrátiť.

23.4. Na základe vykonaného dokazovania a aplikáciou citovaných ustanovení právnych predpisov na zistený skutkový stav dospel súd k záveru, že žalobou uplatnený nárok žalobcu voči žalovanej nie je dôvodný. Žalobca neunesol v spore dôkazné bremeno a nepreukázal bez rozumných pochybností, že došlo k naplneniu skutkových predpokladov hypotézy právnej normy ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka, ktorých účinkov sa žalobca v spore domáhal, a to že medzi stranami sporu došlo k uzatvoreniu zmlúv o pôžičke, na základe ktorých vznikla žalovanej povinnosť poskytnuté finančné prostriedky vrátiť, dôsledkom čoho súd žalobu zamietol.

23.5. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca poukázal na účet žalovanej dňa 03.08.2023 sumu vo výške 500 eur a dňa 24.12.2023 sumu vo výške 1.000 eur. Zároveň nebolo sporné, že žalobca z vlastných zdrojov uhradil dňa 30.08.2023 sumu vo výške 170 eur, dňa 12.09.2023 sumu vo výške 706 eur a dňa 16.09.2023 sumu vo výške 249 eur v prospech zubnej kliniky J. A. B., J. za stomatologické zákroky vykonané žalovanej. Sporná nebola ani skutočnosť, že žalovaná absolvovala so žalobcom a jeho rodičmi v období od 20.08.2023 do 27.08.2023 zájazd na Cyprus, ktorý hradil žalobca.

23.6. Sporným bol právny dôvod odovzdania peňazí žalobcom žalovanej resp. tretím osobám a s tým spojená skutočnosť, či vznikla žalovanej povinnosť poskytnuté finančné prostriedky žalobcovi vrátiť, keď procesná obrana žalovanej spočívala v tvrdení, že poskytnuté finančné prostriedky boli darom žalobcu pre žalovanú, ktoré žalobca poskytoval z vlastnej vôle, bezodplatne a nenávratne a bez toho, aby žalovaná žalobcu o ich poskytnutie žiadala ako aj bez toho, aby dal žalobca pri ich poskytovaní najavo úmysel požadovať tieto plnenia od žalovanej späť a ktoré žalovaná prijala. V prejednávanej veci tak proti sebe stáli diametrálne odlišné tvrdenia strán sporu, a to tvrdenie žalobcu o uzavretí viacerých zmlúv o pôžičke, následkom ktorých je povinnosť žalovanej vrátiť žalobcovi v dohodnutom čase veci toho istého druhu, proti tvrdeniu žalovanej o bezodplatných právnych úkonoch v podobe darovacích zmlúv. Pre rozhodnutie súdu vo veci tak bolo potrebné ustáliť, či právnym úkonom strán sporu, na základe ktorého žalobca plnil, bola uzatvorená zmluva o pôžičke alebo darovacia zmluva.

23.7. Civilné sporové konanie je ovládané prejednacou zásadou, v súlade s ktorou je úspech procesnej strany definovaný jej povinnosťou tvrdenia a na ňou nadväzujúcou dôkaznou povinnosťou. Z prejednacej zásady potom následne vyplýva základné procesné pravidlo, podľa ktorého každá strana je povinná dokazovať skutočnosti zodpovedajúce znakom právnej normy, ktorá je pre ňu priaznivá a ktorej sa domáha. Strana domáhajúca sa týchto právnych následkov ponese aj nepriaznivé dôsledky stavu non liquet (neobjasneného určitého skutkového stavu, resp. určitej relevantnej skutočnosti), teda procesných následkov toho, ako keby bolo zistené, že k naplneniu skutkových predpokladov hypotézy právnej normy, ktorej účinkov sa domáhala, nedošlo. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tej strane sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledok hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. V civilnom sporovom konaní je v zásade žalobca povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré opodstatňujú jeho ohrozené alebo porušené právo, pričom okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré sa týkajú povinnosti tvrdenia a povinnosti označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou právnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena, ako aj nositeľa dôkazného bremena.

23.8. Ak sa teda žalobca v spore domáhal zaplatenia sumy 3.553,76 eura s príslušenstvom titulom zmluvy o pôžičke, bol v konaní povinný preukázať, že poskytol žalovanej peňažné prostriedky a v čase kontraktácie existovala zhodná vôľa žalobcu a žalovanej o tom, že právnym dôvodom poskytnutia peňažných prostriedkov bola pôžička, ktorá sa vyznačuje základnou štruktúrou veriteľsko - dlžníckeho obsahu spočívajúcom v tom, že zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu (§ 657 OZ). Pri pôžičke existuje spoločná vôľa kontrahentov, že poskytnuté plnenie veriteľa bude (druhovo rovnakým plnením) veriteľovi vrátené, na rozdiel od darovania, ktoré predpokladá, že darca niečo bezplatne prenecháva alebo sľubuje obdarovanému a ten dar alebo sľub prijíma. Pre platnosť obidvoch zmlúv právny poriadok vo všeobecnosti nevyžaduje písomnú formu a obidva typy zmlúv sú vo väčšine prípadov charakteristické práve predmetom spočívajúcim v poskytnutí finančných prostriedkov, skutočnosť ktorá nebola v spore sporná. Sporným bol právny dôvod plnenia, pričom rozhodujúcimi pre posúdenie povahy dôvodu plnenia boli okolnosti a prejavy vôle strán v čase uzavretia zmluvy. Je pritom nepodstatné ako sa vôľa, prípadne predstavy kontrahentov zmenili v čase po uzavretí zmluvy. Ak napríklad veriteľ preukáže, že dlžníkovi poskytol peňažné prostriedky, avšak nepreukáže z akého dôvodu (kauzy) má dlžník povinnosť peniaze vrátiť, môže byť tento záväzok posúdený ako darovanie a žalobný návrh veriteľa zamietnutý.

23.9. Nakoľko žalobca nedisponoval písomnými zmluvami o pôžičke a žalovaná uzavretie zmlúv o pôžičke účinne poprela, pre jeho úspech v spore bolo nevyhnutné, aby poskytnutie pôžičiek preukázal inými dôkaznými prostriedkami ako len výpoveďou žalobcu. Na preukázanie uzatvorenia zmluvy o pôžičke dňa 03.08.2023 a dňa 24.12.2024 stranami sporu ako aj na preukázanie skutočnosti, že sa žalovaná zaviazala žalobcovi vrátiť finančné prostriedky za zájazd na Cyprus navrhol žalobca vypočuť ako svedka svojho otca, ktorý mal byť pri ich uzatváraní prítomný. Je nutné dodať, že žalobca navrhol výsluch svedka až v treťom podaní adresovanom súdu, hoci jeho výsluch mohol a mal navrhnuť už v podanej žalobe. Napriek tomu, že žalobca porušil povinnosť ustanovenú mu v § 153 ods. 1 CSP uplatniť prostriedky procesnej obrany včas, súd porušenie tejto povinnosti nesankcionoval využitím sudcovskej koncentrácie konania a výsluch svedka vykonal. Súd však dospel k záveru, že výpoveď svedka je potrebné posúdiť ako tendenčnú a nedôveryhodnú, a to jednak z dôvodu blízkeho rodinného vzťahu svedka a žalobcu (svedok je otcom žalobcu), ktorí majú blízky vzájomný vzťah a ktorí žijú v jednej domácnosti, ako aj z dôvodu, že svedok mal na výsledku sporu osobný záujem. Osobný záujem svedka na výsledku sporu vyplýval z jeho výpovede, pri ktorej svedok opakovane uvádzal, že nemieni financovať partnerky žalobcu a žalovaná má poskytnuté finančné prostriedky vrátiť. Súd poukazuje aj na skutočnosť, že svedok a jeho manželka rovnako iniciovali proti žalovanej súdne konanie, v ktorom sa domáhajú vrátenia finančných prostriedkov, čo vyplýva zo zhodných tvrdení strán sporu. Z plnej moci právneho zástupcu je zrejmé, že právny zástupca žalobcu bol súčasne splnomocnený žalobcom ako aj jeho rodičmi na zastupovanie vo veci vymáhania pohľadávok voči žalovanej. Svedok zároveň v čase prebiehajúceho konania podal na žalovanú, po rozchode so žalobcom, trestné oznámenie. V

konaní vyšlo tiež najavo, že vzťah svedka a žalovanej je nepriateľský až nenávisťný. Bez významu nebola ani skutočnosť, že žalovaná prítomnosť svedka psychicky nezvláda a v čase výsluchu svedka požiadala súd o opustenie pojednávacej miestnosti, do ktorej sa vrátila až po skončení výsluchu svedka, tak ako vyplýva zo zápisnice z pojednávania konanom dňa 18.11.2024, čo svedčilo o veľmi zlých a napätých vzťahov svedka a žalovanej. Na základe uvedeného súd konštatuje, že v spore boli zistené okolnosti oslabujúce hodnotu výpovede svedka, ktoré odôvodňovali prijať súdom záver o tendenčnosti jeho výpovede, z dôvodu ktorého súd tento dôkaz vylúčil a na výpoveď svedka P. Q. B. neprihliadal. Súd poznamenáva, že blízky vzťah svedka k strane sporu nezakladá automaticky bez ďalšieho nutnosť tento dôkazný prostriedok vylúčiť. K vylúčeniu možno dospieť len za predpokladu zistenia aj iných podstatných okolností, ktoré by mohli tento dôkaz oslabiť, ako tomu bolo aj v tomto prípade.

23.10. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že strany sporu tvorili partnerský vzťah od 15.06.2023 do 20.01.2024, ktorý možno označiť za plnohodnotný, nakoľko sa stihli spolu zasnúbiť, žalovaná sa k žalobcovi nasťahovala a plánovali spoločnú budúcnosť. Zo zhodného tvrdenia strán sporu mal súd zároveň za preukázané, že počas trvania ich vzťahu žalobca žalovanú opakovane dobrovoľne obdarovával aj hodnotnými darmi. Žalobca na preukázanie uzavretia zmlúv o pôžičke v spore nenavrhol vykonať iný dôkaz ako výsluch svedka, ktorého výpoveď súd vylúčil, pričom strany sporu svojimi výpoveďami len podporili ich protichodné tvrdenia ohľadne dôvodu poskytnutia finančných prostriedkov žalobcom v prospech žalovanej. Finančné prostriedky, ktorých vrátenia sa žalobca v spore domáha, boli poskytnuté žalovanej počas ich partnerského vzťahu, pričom bolo preukázané, že v iných prípadoch počas trvania partnerského vzťahu strán sporu žalobca žalovanej poskytoval rôzne dary. Žalovaná uzatvorenie zmlúv o pôžičke poprela a tvrdila, že žalobca tieto plnenia poskytol bezodplatne z vlastnej slobodnej vôle bez toho, aby o ich poskytnutie žalovaná žalobcu požiadala a bez toho, aby daj najavo vôľu, aby žalovaná tieto finančné prostriedky vrátila. Žalobca v spore ani v jednom prípade plnenia nepreukázal, že žalovaná žalobcu o poskytnutie finančných prostriedkov požiadala a sľúbila ich žalobcovi vrátiť. Žalobca tiež nepreukázal, že by žalovanú, pred podaním žaloby, k vráteniu poskytnutých finančných prostriedkov akýmkoľvek spôsobom vyzval. Žalobca síce tvrdil, že pred podaním žaloby žalovanú vyzval k úhrade dlhu prostredníctvom právneho zástupcu, toto tvrdenie však v spore nepreukázal, keď k jeho preukázaniu predložil súdu len vrátenú obálku a detail sledovania zásielky bez toho, aby predložil aj samotnú výzvu na vrátenie peňazí. Z obálky nie je zrejmé, čo malo byť jej obsahom. Zo zápisnice o trestnom oznámení zároveň vyplýva, že pri inventarizácii majetku spoločnosti ADJ PLUS, s.r.o. konanej dňa 02.02.2024 zistili, že žalovaná nevrátila spoločnosti mobilný telefón, k vráteniu ktorému bola žalovaná vyzvaná právnym zástupcom dvakrát, pričom raz s doručenkou. Súd preto nadobudol vnútorné presvedčenie, že zásielkou, ktorú žalobca súdu predložil ako dôkaz realizovania predžalobnej výzvy, bola žalovaná vyzývaná na vrátenie mobilného telefónu a nie na vrátenie pôžičky. Žalobca vo výpovedi uviedol, že čas vrátenia peňazí nebol dojednaný a rozhodnutie, že peniaze bude žiadať od žalovanej naspäť učinil až po rozchode. Súd poznamenáva, že aj keď dojednanie doby splatnosti pôžičky nie je podstatnou náležitosťou zmluvy o pôžičke, je odôvodnené predpokladať, že v prípade poskytnutia finančných prostriedkov na základe zmluvy o pôžičke, by si zmluvné strany jej splatnosť dojednali. Z uvedeného vyjadrenia žalobcu tiež vyplýva, že v čase poskytnutia finančných prostriedkov neexistovala vôľa žalobcu získať peniaze späť. Žalobca prejavil vôľu na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov až po rozchode strán sporu. Súd zdôrazňuje, že rozhodnými sú okolnosti, ktoré boli v čase uzavretia zmluvy. Nie je preto podstatné, že v čase po uzavretí zmluvy následkom rozchodu strán sporu sa vôľa žalobcu ohľadne nenávratných bezodplatných plnení zmenila. Stav vôle pri kreácii vôle v čase uzavretia zmluvy (dohody) nemožno zamieňať s motívami, ktoré by mali spôsobovať zmenu obsahu zmluvy a ktoré nastali u niektorého účastníka právneho vzťahu po uzavretí zmluvy. Inými slovami zmeniť právny dôvod poskytnutia plnenia z darovania na pôžičku jednostranne dodatočne nemožno. Za nelogické súd považuje tvrdenie žalobcu, podľa ktorého poskytol žalovanej pôžičku vo výške 265,36 eura aj dňa 31.03.2023 (bod 1. - zájazd), teda v čase keď sa so žalovanou ešte vôbec nepoznali. Bez významu nie je ani skutočnosť, že žalovaná bola študentkou vysokej školy a počas partnerského vzťahu na žiadosť žalobcu prestala pracovať, dôsledkom čoho tak s vedomím žalobcu zostala bez príjmu. Uvedené tvrdenia žalovanej žalobca nepoprel, z dôvodu ktorého ich súd považoval v spore za preukázané.

23.11. Súd poukazuje na závery Krajského súdu v Nitre prezentované v rozsudku zo dňa 29. júla 2020, sp. zn. 5Co/174/2019, podľa ktorých hodnovernosť dokazovaných tvrdení, prostredníctvom dôkazných prostriedkov (ktoré predpokladajú uplatnenie prostriedkov procesného útoku, či obrany), je nutné vyhodnocovať nielen v súvislosti s konkrétnymi návrhmi na dokazovanie a vykonanými dôkazmi,

ale aj tzv. negatívnymi okolnosťami, ktoré môžu byť inými zistenými, nespornými skutočnosťami, či skutočnosťami, ktoré sa nedokazujú a vo svojom súhrne sú spôsobilé hodnotnosť rozhodujúcich tvrdení značne naštříbiť. V prípade základného rozporu medzi stranami sporu ohľadne právneho dôvodu poskytnutia peňažných prostriedkov sú cenným zdrojom informácií o pravdepodobnejšom (z pohľadu dokazovania v civilnom procese), resp. preukázanom (alebo nepreukázanom) právnom dôvode aj okolnosti, ktorým možno pripísať ten význam, že v prípade rozporných tvrdení dokáže orgán zisťujúci skutkový stav (najmä pri neformálnych zmluvách) nájsť hodnovernejší obraz o rozhodujúcich skutočnostiach prípadu.

23.12. Dokazovaním zistené skutočnosti, že peňažné prostriedky boli žalobcom poskytnuté žalovanej v čase ich partnerského vzťahu za súčasnej existencie iných bezodplatných a nenávratných finančných pomoci (darov) žalobcu ako aj rodičov žalobcu žalovanej ako aj skutočnosť, že doba vrátenia peňazí nebola dohodnutá a žalobca prejavil vôľu na vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov až po rozchode strán sporu bez toho, aby sa domáhal vrátenia peňazí už skôr, sú závažnými negatívnymi okolnosťami, ktoré výrazným spôsobom naštříbili hodnotnosť skutkového tvrdenia žalobcu o existencii vôle strán sporu (a teda právneho dôvodu) ohľadne poskytnutých prostriedkov ako plnenia z pôžičky. V tomto prípade nemožno neprihliadať ani na zistenú kvalitu vzťahov strán sporu ako aj vzťahov žalovanej s rodičmi žalobcu s tým, že pokiaľ strany sporu tvorili partnerský pár, išlo o obdobie bez napätia, v ktorom období boli peniaze žalobcom poskytnuté, pričom k vráteniu týchto peňazí bola žalovaná vyzvaná rovno žalobou až po rozchode so žalobcom, teda v čase kedy boli vzťahy medzi stranami sporu ako aj vzťahy medzi rodičmi žalobcu a žalovanou rozvrátené.

23.13. Súd tak na základe vykonaného dokazovania, pri hodnotení dôkazov v ich vzájomných súvislostiach a prihliadajúc na všetko, čo v spore vyšlo najavo dospel k záveru, že právnym dôvodom poskytnutia finančných prostriedkov žalobcom žalovanej bola darovacia zmluva, k uzavretiu ktorej došlo tým, že žalobca poskytol finančné prostriedky žalovanej dobrovoľne a bezodplatne, hoci k tomu nemal právnu povinnosť a bez toho, aby prejavil úmysel požadovať tieto poskytnuté plnenia od žalovanej späť a tiež s vedomím, že žalovaná nie je schopná mu tieto plnenia vrátiť a žalovaná zároveň tieto plnenia prijala, čím boli naplnené všetky pojmové znaky darovacej zmluvy. Súd sa stotožnil s názorom žalovanej, že nie je neobvyklé, že partner zaplatí partnerke dovolenku bez toho, aby si nárokoval vrátenie zaplatených finančných prostriedkov. O to viac je to prirodzené za situácie, keď bola žalovaná študentkou vysokej školy, ktorá sa na žiadosť žalobcu vzdala príjmu. Keďže zájazd na Cyprus predstavoval dar žalobcu žalovanej, žalovanej nevznikla povinnosť vrátiť žalobcovi finančné prostriedky zaplatené za zájazd. V spore bolo preukázané, že žalobca žalovanú počas trvania ich partnerského vzťahu opakovane obdarovával hodnotnými darmi ako napr. autom či drahým mobilným telefónom, preto aj poskytnutie finančných prostriedkov v sume 1.000,- eur na účet žalovanej dňa 24.12.2023 súd vyhodnotil ako dar žalobcu žalovanej k Vianociam roku 2023. Za bezodplatné plnenia, pri ktorých v čase ich poskytnutia žalobcom neexistovala vôľa zmluvných strán, aby žalovaná, namiesto ktorej boli tieto plnenia poskytované, bola povinná tieto plnenia žalobcovi vrátiť, súd vyhodnotil aj úhrady poukávané žalobcom v prospech kliniky J. A. B., J. za vykonanie stomatologických zákrokov žalovanej, ktoré predstavovali tiež dar žalobcu žalovanej. Skutočnosť, že žalovaná požiadala otca žalobcu o sprostredkovanie stretnutia na klinike či objednanie termínu nesvedčila o tom, že žalovaná žiadala žalobcu o úhradu týchto zákrokov a už vôbec nebola spôsobilá preukázať tvrdenie žalobcu, že sa žalovaná tieto finančné prostriedky zaviazala žalobcovi vrátiť. Súd procesnú obranu žalovanej, a to že plnenia žalobcu (na Vianoce, ako aj úhrady za stomatologické zákroky vykonané žalovanej a zájazd na Cyprus) predstavovali dary žalobcu žalovanej, ktoré žalovaná prijala, čím medzi stranami sporu vznikol vzťah z darovacej zmluvy, ktorý bol právnym dôvodom poskytnutia finančných prostriedkov, vyhodnotil ako dôveryhodnú, ktorá bola zároveň v spore s poukazom na vyššie uvedené aj preukázaná.

23.14. Žalobca nepreukázal dôvod plnenia zo zmluvy o pôžičke ani v prípade sumy vo výške 500 eur poskytnutej žalovanej dňa 03.08.2023, pričom v spore nebolo tvrdené ani preukázané, že by sa žalovaná prijatím tohto plnenia na úkor žalobcu bezdôvodne obohatila. Bezodvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Plnenie žalobcu žalovanej nemožno podradiť pod žiadny zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia. Žalovaná uviedla, že tieto finančné prostriedky predstavovali odmenu za výkon činnosti pre združenie N. B. M. J. G., ktorej jedným z konečných užívateľov výhod bol preukázateľne žalobca. Zo zhodných tvrdení strán sporu mal súd tiež za preukázané, že žalovaná pre tento subjekt vykonávala v lete roku 2023 určitú

činnosť v rozsahu piatich pracovných dní. Z trestného oznámenia zo dňa 10.07.2024 zároveň vyplýva, že žalovaná mala po skončení štúdia nastúpiť do pracovného pomeru v spoločnosti ADJ PLUS, s.r.o., ktorej konateľom bol žalobca. Za týmto účelom žalobca poskytol žalovanej už dňa 22.07.2023 mobilný telefón a následne aj motorové vozidlo, pričom finančné prostriedky, ktoré predstavovali, podľa tvrdení žalovanej, odplatu za vykonanú činnosť poukázal žalobca žalovanej dňa 03.08.2023, teda v čase keď žalovaná preukázateľne a nesporne nejakú činnosť s vedomím a na žiadosť žalobcu pre spomínané subjekty vykonávala. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že žalovaná vykonávala tieto činnosti bez existencie písomnej zmluvy či dohody. Ak teda žalovaná vykonávala na žiadosť žalobcu a podľa jeho pokynov činnosť pre subjekty, ktoré sú so žalobcom prepojené a následne prijala od žalobcu plnenie ako odplatu za vykonanú činnosť, nemožno dospieť k záveru, že sa žalovaná na úkor žalobcu bezdôvodne obohatila. Žalobca z vlastnej vôle poskytol žalovanej za výkon tejto činnosti odplatu, pričom presne vedel komu, z akého dôvodu a na aký účet peňažné prostriedky poukazuje a táto transakcia bola zároveň medzi účastníkmi dohodnutá. Z uvedeného dôvodu súd konštatuje, že na strane žalovanej nedošlo k bezdôvodnému obohateniu získaním majetkového prospechu na úkor žalobcu, nakoľko neboli naplnené znaky ani jednej zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia. Žalobca netvrdil a ani v spore nevyšlo najavo inak, že by pri poukazovaní týchto peňažných prostriedkov žalovanej konal v omyle. Podľa názoru súdu by nebolo spravodlivé, aby žalovaná musela žalobcovi vrátiť finančné prostriedky poskytnuté žalobcom ako odmenu za výkon činnosti pre subjekty, ktoré sú so žalobcom prepojené a túto činnosť vykonala žalovaná na žiadosť a v súlade s pokynmi žalobcu a následne by sa mala odplaty za vykonanú činnosť domáhať voči týmto subjektom, a to za situácie, keď nebola uzavretá písomná zmluva, z ktorej by týmto subjektom vyplývala povinnosť žalovanej túto odmenu uhradiť, absenciu uzavretia ktorej možno pričítať práve na farchu žalobcu. Nemožno opomínať ani skutočnosť, že žalobca trval na tom, aby žalovaná prestala pracovať a venovala sa výlučne žalobcovi, z dôvodu ktorého ako študentka vysokej školy nemala žiadny príjem. Podľa názoru súdu tak bolo žalobcovou morálnou povinnosťou sa o žalovanú postarať, čo aj urobil, keď jej zabezpečil výkon činnosti pre subjekty so žalobcom prepojené, za výkon ktorý žalovanej prináležala odplata. Ak teda žalobca tvrdí, že povinnosť zaplatiť žalovanej odplatu za vykonanú činnosť mohla vzniknúť jedine na strane týchto subjektov, mal sa vrátenia tohto plnenia, ktoré tak vykonal namiesto týchto subjektov, domáhať u týchto právnických osôb a nie u žalovanej, ktorá plnenie prijala ako odplatu za vykonanú činnosť a nie na základe žalobcom tvrdenej no nepreukázanej zmluvy o pôžičke.

23.15. Na základe vyššie uvedeného súd konštatuje, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal ani v jednom prípade ním tvrdené skutočnosti, že právnym dôvodom poskytnutia finančných prostriedkov žalovanej boli zmluvy o pôžičke a žalovaná mala povinnosť finančné prostriedky vrátiť, keď nepredložil žiadne relevantné dôkazy, ktoré by preukazovali dôvodnosť podanej žaloby. Nakoľko Občianky zákonník nestanovuje obligatórne písomnú formu zmluvy o pôžičke, je zodpovednosťou zmluvných strán, či sa slobodne rozhodnú pre ústnu formu zmluvy, pričom v tejto súvislosti musia znášať riziko dôkaznej núdze v prípadnom spore, ak sa rozhodli pre formu ústnu a druhá strana uzavretie zmluvy poprie, ako tomu bolo v tomto prípade. Súd zároveň dodáva, že žalobca by nebol v spore úspešný ani v prípade, ak by súd skutkové tvrdenia strán sporu právne posúdil podľa ustanovení § 451 Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení, pretože ani v jednom prípade poskytnutia finančných prostriedkov nebola naplnená žiadna skutková podstata bezdôvodného obohatenia (majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov) ako súd uviedol už vyššie.

23.16. Na záver súd poukazuje na konanie žalobcu, ktorý počas partnerského vzťahu so žalovanou žalovanú požiadal, aby prestala pracovať, želaniu ktorému žalovaná vyhovel, čím prestala byť sebestačná a stala sa na žiadosť a s vedomím žalobcu de facto od žalobcu finančne závislá. Počas vzájomného spolužitia žalobca zároveň ponúkol žalovanej vysoký životný štandard, ktorý je pre rodinu žalobcu prirodzený, a na ktorom sa tak žalovaná ako partnerka a snúbenka žalobcu titulom ich partnerského vzťahu podieľala. Počas vzájomného spolužitia poskytoval žalobca žalovanej dobrovoľne a bezodplatne plnenia bez toho, aby dal pritom najavo úmysel požadovať tieto poskytnuté plnenia od žalovanej späť a tiež s vedomím, že žalovaná nie je schopná mu tieto plnenia vrátiť a následne po tom, čo sa s ním žalovaná rozišla, žiada od žalovanej tieto plnenia poskytnuté ako dar vrátiť späť s tvrdením, že neznamenali dar ale pôžičky. Takéto konanie žalobcu je podľa názoru súdu konaním v rozpore s dobrými mravmi. Rozchod partnerov nezakladá zmenu právneho dôvodu poskytnutia peňažných plnení ani povinnosť žalovanej poskytnúť rodine žalobcu za dobrovoľne ponúknutý vysoký životný štandard

náhradu. Žalobca vedel, že žalovaná by si ako študentka vysokej školy nikdy nemohla ním ponúknutý životný štandard dovoliť a bol resp. mal byť uzrozumený, že v prípade rozchodu mu žalovaná nebude schopná ním ponúknutý životný štandard akýmkoľvek spôsobom vrátiť či vynahradiť.

23.17. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Keďže žalovaná bola v konaní úspešná v plnom rozsahu zatiaľ čo žalobca nedosiahol žiadny materiálne merateľný úspech, súd žalovanej ako úspešnej strane sporu priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

24. Uvedený rozsudok včas podaným odvolaním v celom rozsahu napadol len žalobca z odvolacích dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové zistenia na základe vykonaných dôkazov a nesprávne právne posúdenie veci) domáhajúci sa jeho zmeny tak, aby jeho žalobe bolo v celom rozsahu vyhovie a aby mu bol priznaný nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100%. Ako odvolacie dôvody uviedol nasledovné:

24.1. Úvodom si dovoľujeme poukázať na bod 14. rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie uvádza, že žalobca je konečným užívateľom výhod združenia Komplexná centrálna záchranná služba (ďalej len „KCZS“). V prvom rade treba poznamenať a opakovane to odznelo aj na pojednávaniach, že žalobca figuruje v KCZS ako predseda predstavenstva iba od 01.12.2023. Pre účely samotného predmetu súdneho sporu (predovšetkým s poukazom na sumu 500 eur, ktorú mal žalobca údajne poskytnúť žalovanej ako odmenu za prácu pre toto združenie), je táto konštatácia súdu absolútne bez právneho významu, nakoľko v čase poskytnutia predmetnej pôžičky (leto 2023) nebol žalobca štatutárom tohto združenia, t.j. na jeho činnosť nemal žiaden dosah. Nerozumieme preto, čo sa usiluje súd prvej inštancie uvedeným tvrdením naznačiť, máme však za to, že konajúci súd sa mal pri posúdení otázky poskytnutia zmienených 500 eur zo strany žalobcu v prospech žalovanej zamerať na iné, dôležitejšie skutočnosti, na ktoré žalobca upriamoval pozornosť už v priebehu samotného konania a ku ktorým sa vyjadríme ďalej nižšie v texte.

24.2. Žalovaný(?) poukazuje na zjavnú nekonzistentnosť v argumentácii súdu prvej inštancie vo vzťahu k posudzovaniu vzťahu založeného medzi žalovaným a žalovanou titulom poskytnutých peňažných prostriedkov. V zmysle rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo/325/2009 „Podľa ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Z citovaného zákonného ustanovenia teda vyplýva, že pre uzavretie dohody o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže táto zmluva môže byť uzavretá i ústne alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou obsahu takejto dohody je okrem označenia zmluvných strán, predovšetkým určenie predmetu pôžičky; z obsahu zmluvy musí vyplynúť i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (peňazí). Keďže táto zmluva je reálnou zmluvou (kontraktom), k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Dokiaľ k odovzdaniu peňazí nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne.“ V posudzovanom prípade nebolo sporné, že k odovzdaniu peňažných prostriedkov zo strany žalobcu v prospech žalovanej došlo (jednak bezhotovostným prevodom, ako aj hotovostne), žalovaná si predmetné peňažné prostriedky od žalobcu požičala, v čase ich požičania si bola žalovaná vedomá skutočnosti, že sa jedná o pôžičku, žalovaná prejavila vôľu žalobcovi predmetné peňažné prostriedky vrátiť (uvedené potvrdil vo svojom výsluchu žalobca, ako aj svedok). Hoci presný čas vrátenia predmetných peňažných prostriedkov dohodnutý nebol, nemá táto skutočnosť vplyv na platnosť takéhoto dojednania, nakoľko v prípade absencie takejto dohody účastníkov zmluvy o pôžičke platí zákonný predpoklad, že dlžník je povinný splniť dlh prvý deň po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadala. Argumentácia žalovanej, spočívajúca v posúdení poskytnutých peňažných prostriedkov ako dar, je preto zjavne účelová.

24.3. Súd prvej inštancie na viacerých miestach rozsudku uvádza, že žalobca sa rozhodol, že bude žiadať vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov až po rozchode so žalovanou. Takéto hodnotenie zo strany súdu prvej inštancie je v príkrom rozpore s produkovanými dôkazmi v rámci súdneho konania. V tomto smere poukazujeme na samotný výsluch žalobcu, ktorý opakovane uviedol, že žalovaná ho požiadala o poskytnutie peňažnej pôžičky s tým, že mu ju vráti (ako príklad uvádzame stranu 5 zápisnice z pojednávania zo dňa 23.10.2024 resp. stranu 8. citovanej zápisnice). V rámci výsluchu žalobca jednoznačne uviedol, že žalovanú viackrát počas trvania ich polročného vzťahu požiadala o vrátenie pôžičky, zakaždým však s bezvýsledným efektom. Súd prvej inštancie ďalej v bode 48. rozsudku

uvádza, že je dôvodné predpokladať, že v prípade poskytnutia pôžičky by si zmluvné strany dojednali jej splatnosť a že v čase poskytnutia peňažných prostriedkov neexistovala vôľa žalobcu získať tieto peňažné prostriedky späť. Je nutné uviesť, že nijaké zákonné ustanovenie nezaväzovalo žalobcu dojsť si dátum splatnosti pôžičiek, v danom prípade potom platí ust. § 563 Občianskeho zákonníka, t.j. dlžník je povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Súd prvej inštancie v kontexte uvedeného prezumuje pohnútky žalobcu, čo je absolútne neprijateľné. Tvrdenie súdu prvej inštancie o neexistencii vôle žalobcu získať tieto peňažné prostriedky späť je preto absurdné, ničím nepodložené a navyše v kontradikcii s vykonanými dôkazmi. Z výpovede žalobcu, ako aj výsluchu svedka jednoznačne vyplýva, že už v čase uzavretia zmluvy o pôžičke a následne aj opakovane po uzavretí zmluvy o pôžičke prejavil žalobca vôľu získať tieto peňažné prostriedky naspäť a žalovaná bola jednoznačne uzročená s tým, že sa jedná o peňažné pôžičky a prejavila vôľu tieto vrátiť, hoci ich splatnosť explicitne dojednaná nebola.

24.4. Vyššie uvedené skutočnosti potvrdil aj výsluch svedka, ktorý bol osobne účastný viacerých rozhovorov žalobcu so žalovanou, predmetom ktorých bolo dojednanie si peňažných pôžičiek. Pomerne zaujímavou vyznieva argumentácia súdu prvej inštancie, v zmysle ktorej tento spochybnil fakt, že žalobca pred podaním samotnej žaloby vyzval žalovanú na vrátenie poskytnutých peňažných pôžičiek, nakoľko predložil súdu len vrátenú obálku (pozn. žalovaná zásielku úmyselne neprevzala, pričom sa v rozhodnom čase na adrese trvalého pobytu zdržiavala) a detail sledovania zásielky bez toho, aby žalobca predložil aj samotnú výzvu. Napriek tomu, že táto skutočnosť medzi účastníkmi konania nebola nikdy sporná, konajúci súd prvej inštancie pre žalovaného nepochopiteľným spôsobom spochybňuje aj túto skutočnosť. Pri takejto argumentácii súdu prvej inštancie sa možno poľahky dostať na „tenký ľad“, nakoľko aj keby žalobca predložil predmetnú výzvu, ktorá bola zapečatená v obálke, mohol by druhý účastník konania resp. v tomto prípade konajúci súd spochybniť aj to, či bola táto výzva skutočne obsahom obálky resp. či bola skutočne druhému účastníkovi zaslaná. Žalobca sa nemôže ubrániť pocitu, že súd prvej inštancie neprijateľným spôsobom „supluje právneho zástupcu žalovanej“ v otázke, ktorá sporná medzi účastníkmi konania nikdy nebola. Dôkazy sú v tomto smere jednoznačné, zásielka obsahujúca predžalobnú výzvu bola doručená žalovanej na adresu jej trvalého pobytu, žalovaná si ju v odbernej lehote neprevzala (učinila tak v každom jednom z prípadov súdnych konaní vedených na okresnom súde Levice) a táto sa ako neprevzatá vrátila adresátovi. Už aj na samotnom správaní žalovanej, ktorá úmyselne nepreberala zásielky právneho zástupcu žalobcu, vidieť, že po celý čas konala účelovo.

24.5. Pokiaľ ide o samotný výsluch svedka, súd prvej inštancie vyhodnotil túto jeho svedeckú výpoveď ako tendenčnú a nedôvodnú, a to s poukazom na rodinný vzťah svedka a žalobcu a taktiež s poukazom na osobný záujem svedka na výsledku sporu. Vo vzťahu k zaujatosti svedka poukazujeme na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 276/2014-29, v zmysle ktorého „Spochybňovanie objektívnosti výpovedí svedkov a účastníkov konania iba na základe ich kolegiálneho alebo iného rodinného či spoločenského vzťahu bez toho, aby vierohodnosť výpovedí spochybňovali aj iné, objektívne zadokumentované skutočnosti a dôkazy, by v prípadoch, kedy jediným dostupným dôkazom je práve iba výpoveď účastníkov konania či svedkov majúcich medzi sebou takýto vzťah, viedlo k nemožnosti uniesť dôkazné bremeno navrhovateľom a zároveň by viedlo k vytvoreniu neakceptovateľnej „prezumpcie nepravdivosti“ svedeckých výpovedí či tvrdení účastníkov konania.“ V zmysle uvedeného je nepochybne zrejmé, a to aj z argumentácie súdu prvej inštancie, že svedecká výpoveď svedka bola v zásade jediným dôkazom (mimo výsluchu žalobcu), ktorý mohol významnou mierou prispieť k náležitému objasneniu veci, a to predovšetkým vo vzťahu k otázke, či poskytnuté peňažné prostriedky predstavovali peňažné pôžičky alebo dary. Zároveň pripomíname, že neexistovali žiadne zdokumentované skutočnosti (súd prvej inštancie takéto neuviedol ani v rozsudku), ktoré by vierohodnosť tejto svedeckej výpovede spochybňovali. Príbuzenský vzťah žalobcu a svedka automaticky nezakladá vylúčenie takejto svedeckej výpovede, a to najmä v prípadoch, kedy môže byť takáto výpoveď významná pre rozhodnutie vo veci samej, ako tomu bolo aj v prejednávanej spore. Rovnako sa nezakladá na pravde tvrdenie súdu prvej inštancie, že by mal svedok osobný záujem na výsledku sporu. Navyše, súd prvej inštancie nevenoval podľa názoru žalobcu náležitú pozornosť ani skutočnosti, že žalovaná žila so žalobcom počas ich vzťahu spolu s rodičmi žalobcu v ich dome, je teda zrejmé, že títo pravidelne komunikovali a mali dobré vzťahy. Práve v dôsledku tohto spolužitia žalovanej, žalobcu a jeho rodičov vyplýva vedomosť svedka (otca žalobcu) o poskytnutých pôžičkách. Súd prvej inštancie v tomto smere poukázal na plnú moc udelenú svedkom a manželkou svedka právnomu zástupcovi, nebral však už do úvahy fakt (ba dokonca uviedol nepravdu, keď na str. 12 rozsudku uvádza, že svedok a jeho manželka iniciovali

proti žalovanej súdne konanie), že svedok nie je v žiadnom súdnom konaní v postavení žalobcu voči žalovanej, čo je možné si overiť v systéme súdu prvej inštancie. Úplne nepochopiteľným sa pre žalobcu javí konštatácia súdu prvej inštancie, že vzťah svedka a žalovanej je nepriateľský až nenávisťný. Žalobca má za to, že v danom prípade súd prvej inštancie absolútne neprijateľným spôsobom vykonal „nadprácu“, keď na základe neexistujúcich dôkazov dospel k záveru o nenávisťnom vzťahu svedka a žalovanej. Samotný fakt, že žalovaná pri výsluchu svedka dobrovoľne opustila na vlastnú žiadosť pojednávaciu miestnosť, nemožno klásť na ľarchu svedka, resp. z uvedeného tendenčného správania sa žalovanej vyvodzovať akékoľvek závery o vzťahu svedka a žalovanej. Takéto hodnotenie, navyše bez existencie akýchkoľvek dôkazov, súdu prvej inštancie neprináleží. Aj s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti konštatujeme, že neexistovali žiadne okolnosti ani skutočnosti, ktoré by mali oslabiť svedeckú výpoveď svedka. Predmetným postupom súd prvej inštancie hrubo zasiahol do postavenia žalobcu, a spôsobil tým nemožnosť uniesť dôkazné bremeno žalobcom a zároveň sa pričínil k vytvoreniu neakceptovateľnej „prezumpcie nepravdivosti“ svedeckej výpovede svedka, ktorá mala pre predmet sporu zásadný význam. Absencia náležitého odôvodnenia postupu súdu prvej inštancie k vyššie uvedeným skutočnostiam spôsobuje podľa názoru žalovaného nepreskúmateľnosť odvolaním napadnutého rozsudku pre jeho nedostatočné odôvodnenie. Uvedený postup súdu prvej inštancie preto žalobca považuje za vážny exces, ktorý zároveň negatívne zasiahol do jeho práva na spravodlivý súdny proces. Súd prvej inštancie ďalej vo vzťahu k svedeckej výpovedi uvádza, že žalobca mal porušiť povinnosť ustanovenú mu v § 153 ods. 1 CSP, t.j. mal uplatniť prostriedky procesnej obrany včas, no zároveň ponechal bez povšimnutia, že samotná žalovaná predkladala viaceré dôkazy priamo na poslednom pojednávaní dňa 18.11.2024, a to aj také, ktoré mohla uplatniť v písomných vyjadreniach. Ako je zrejmé, postup súdu prvej inštancie bol nekonzistentný aj v tomto ohľade, čo žalobca považuje za neprijateľné.

24.6. Súd prvej inštancie v bode 48. rozsudku uvádza, že vzťah žalobcu so žalovanou bol vzťahom plnohodnotným a žalobca žalovanú opakovane dobrovoľne obdarovával hodnotnými darmi – súd prvej inštancie rezignoval na uvedenie konkrétnych prípadov, obmedzil sa len na strohú konštatáciu bez preukázania tejto skutočnosti konkrétnymi faktami. Žalobcovi nie je zrejmé, na základe čoho súd prvej inštancie k takýmto záverom dospel. Zároveň žalobcovi nie je zrejmé, čo znamená plnohodnotný vzťah, keďže žalobca a žalovaná tvorili známosť len po dobu cca 6 mesiacov. Pokiaľ mal súd prvej inštancie v súvislosti s hodnotnými darmi na mysli poskytnuté motorové vozidlo a mobilný telefón, odkazujeme na produkované dôkazy (napr. zápisnicu o trestnom oznámení), z ktorých jednoznačne vyplýva, že tieto boli žalovanej poskytnuté spoločnosťou ADJ PLUS, s.r.o. v súvislosti s plánovaním nástupom žalovanej do práce, z čoho nakoniec odpadlo.

24.7. Absurdne vyznieva konštatácia súdu prvej inštancie obsiahnutá v bode 54. rozsudku, kedy súd prvej inštancie poukazuje na konanie žalobcu, ktorý počas partnerského vzťahu so žalovanou žalovanú presvedčil, aby prestala pracovať, s čím žalovaná súhlasila, v dôsledku čoho prestala byť sebestačná a stala sa s vedomím žalobcu de facto od žalobcu finančne závislá – súd prvej inštancie aj v tomto prípade argumentuje nelogicky a jeho úvahy vykazujú vnútornú rozporuplnosť, keď súd opomína fakt, že samotná žalovaná na pojednávaniach uviedla, že nikdy nemala finančné problémy a nebola odkázaná na žalobcu (strana 5. zápisnice o pojednávaní z 18.11.2024). Predmetné závery súdu prvej inštancie nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, súd prvej inštancie si ich osvojil na základe jednostrannej tendenčnej výpovede žalovanej, nepredchádzal tomu žiaden verifikačný proces (úradná lustrácia o tom, či žalovaná skutočne nebola niekde zamestnaná, resp. nemala iný zdroj príjmov ako zo závislej činnosti, napr. podnikania). Vo svetle uvedeného rezolútne popierame, že by žalobca kedykoľvek a akýmkoľvek spôsobom nútil alebo žiadal žalovanú, aby prestala pracovať. Jedná sa o fabulácie žalovanej, ktoré si súd prvej inštancie nekriticky osvojil. Pripomíname, že žalobca nemal žiadnu zákonnú vyživovaciu povinnosť voči žalovanej, neexistuje žiaden zákonný nárok žalovanej na to, aby jej žalobca v rámci ich krátkého 6 mesačného vzťahu zabezpečoval akékoľvek životné potreby. Absurdne vyznie konštatácia súdu, že sa žalovaná stala s vedomím žalobcu de facto od žalobcu finančne závislá. Žalobca dáva do pozornosti fakt, že žalovaná je plnoletou osobou s plnou spôsobilosťou na právne úkony, teda s plnou svojprávnosťou. Ak je teda pravdou, čo žalovaná na pojednávaniach viac krát tvrdila, že od žalobcu nikdy nič nechcela a neočakávala, otázka je, prečo by sa dobrovoľne vzdala možnosti pracovať a stať sa závislou od žalobcu? Na uvedený logický rozpor v tvrdeniach žalovanej súd prvej inštancie nijakým spôsobom nereflektoval. Navyše, žalovaná má dvoch žijúcich rodičov a rodinných príslušníkov, ktorí jej mohli, ako študentke finančne pomôcť, ak by mala finančné problémy – existencia vzťahu so žalobcom predsa neznamená, že žalobca bude uspokojovať všetky materiálne potreby žalovanej. Súd prvej inštancie zašiel dokonca tak

ďaleko, že konanie žalobcu, ktorý sa právom dožadoval súdnej ochrany v podobe vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov, označil za rozporné s dobrými mravmi.

24.8. Pokiaľ ide o sumu 500 eur, žalobca rezolútne popiera, že by mala predstavovať odplatu za prácu vykonanú v prospech občianskeho združenia KCZS. Žalovaná pre toto občianske združenie nikdy nepracovala ani ako zamestnanec a ani ako zmluvný partner, na základe čoho by jej vznikol nárok na mzdu, odmenu alebo iné peňažné plnenie. Je pravdou, že žalovaná niekoľko dní (maximálne 5 dní) vykonávala činnosť ako dobrovoľníčka cez členstvo v Dobrovoľnej požiarnej ochrane, táto aktivita, ako už vyplýva z dobrovoľníckej povahy tejto činnosti (aj v zmysle príslušnej legislatívy), je striktne bez nároku na odmenu. Tieto peňažné prostriedky (500 eur) boli poskytnuté žalovanej priamo a osobne zo strany žalobcu (ako fyzickej osoby z jeho bankového účtu), nie zo strany občianskeho združenia, pre ktoré nikdy nevykonávala žiadne odplatné činnosti. V kontexte prijatých peňažných prostriedkov zo strany žalovanej nemožno opomenúť, že pokiaľ by bolo pravdivé tvrdenie, že sa jednalo o odmenu pre žalovanú za vykonanú činnosť pre KCZS, musela by za túto činnosť žalovaná obdržať odmenu priamo od KCZS, nie od žalobcu ako fyzickej osoby. K uvedenému však nikdy nedošlo a žalovaná sa len usiluje o fiktívne kreovanie právneho titulu pre prijatie tejto platby, ktorá, ako už bolo uvedené, bola pôžičkou poskytnutou zo strany žalobcu v prospech žalovanej. Faktom je, že žalovaná si sumu 500,- EUR požičala od žalobcu, táto suma jej bola žalobcom prevedená na bankový účet a podľa tvrdenia žalovanej mala byť táto suma použitá na úhrady platieb za služby mobilného operátora. Žalobca však opätovne zdôrazňuje, že pre účely tohto konania je úplne irelevantné, na aký účel žalovaná následne tieto peňažné prostriedky použila. Neexistuje žiadna zmienka o tom, že by mala žalovaná pre združenie KCZS vykonávať akúkoľvek odplatnú činnosť. Navyše, táto skutočnosť nevyplýva ani z nijakého štátom aprobovaného registra (sociálna poisťovňa a pod.). Žalovaná v priebehu konania celkom účelovo a špekulatívne menila svoje tvrdenia, raz mala vykonávať prácu pre spoločnosť ADJ PLUS, s.r.o. raz pre združenie KCZS, pričom súd prvej inštancie uvedeným zjavným a účelovým rozporom vo výpovedi žalovanej nijako nevenoval pozornosť. Žalovaná alternatívne uvádzala, že aj keby nevykonávala prácu v prospech združenia KCZS, tak ju mohla vykonávať v prospech spoločnosti ADJ PLUS s.r.o., keďže v nej figuruje ako štatutár žalobcu – ktorý v posudzovanom čase ani štatutárom občianskeho združenia KCZS nebol. Uvedené je úplne absurdné a len dokazuje, že obrana žalovanej je tendenčná. Žalovaná nemala v posudzovanom čase so združením KCZS uzavretú žiadnu zmluvu, ktorej obsahom by bolo odplatné plnenie činností (odmena/mzda), rovnako tak nemala žalovaná uzavretú ani žiadnu pracovnú zmluvu so spoločnosťou ADJ PLUS s.r.o. a pre túto spoločnosť nikdy žiadnu prácu ani nevykonávala. Súd prvej inštancie v bode 52. rozsudku sugestívnym spôsobom uvádza, že žalovaná vykonávala na žiadosť žalobcu a podľa jeho pokynov činnosť pre subjekty, ktoré sú so žalobcom prepojené, za čo následne dostala od žalobcu plnenia ako odplatu. Z nijakého vykonaného dôkazu nevyplýva záver o tom, že by žalobca akýmkoľvek spôsobom zadával pokyny žalovanej na vykonanie akýchkoľvek prác, súd prvej inštancie v tomto smere rezignoval na náležité zistenie skutkového stavu a nekriticky prijal jednostranné účelové a klamlivé tvrdenia žalovanej, ktorá ničím nepreukázala, že by mala nárok na odmenu. Ak žalovaná tvrdila, že vykonávala pre niektorý zo spomenutých subjektov odplatnú činnosť, bolo jej povinnosťou preukázať v konaní, v prospech akého subjektu tieto činnosti vykonávala, aké konkrétne činnosti vykonávala, v akom období tieto činnosti vykonávala a taktiež vysvetliť, prečo mala obdržať 500 eur od žalobcu a nie od týchto subjektov. Nie je objektívne možné a spravodlivé žiadať od žalobcu, aby preukazoval neexistenciu určitej skutočnosti (že pre spomenuté subjekty žalovaná nepracovala), toto dôkazné bremeno musí v danom prípade uniesť žalovaná. Opätovne zdôrazňujeme, že žalovaná nepreukázala nijakým spôsobom, pre ktorý konkrétny subjekt odplatné činnosti vykonávala (neustále menila svoje tvrdenia) a ani to, aké konkrétne odplatné činnosti pre tieto subjekty vykonávala – keďže zákon o dobrovoľníctve zakazuje vyplácanie odmien a už zo svojej podstaty je koncipovaný na dobrovoľníckej povahe vykonávaných činností. Súd prvej inštancie zašiel vo svojej argumentácii tak ďaleko, že prezumuje (bez akýchkoľvek dôkazov) pohnútky a myšlienkové pochody žalobcu, keď uvádza, že žalobca presne vedel komu, z akého dôvodu a na aký účet peňažné prostriedky poukazuje a táto transakcia bola medzi účastníkmi dohodnutá, čo je v príkrom rozpore s tvrdeniami žalobcu. Žalovaný(?) rezolútne odmieta takéto závery. Súd prvej inštancie rezignoval na náležité vysvetlenie, z akého dôvodu a akými úvahami sa správal pri ustálení uvedeného záveru. Absencia náležitého odôvodnenia uvedenej okolnosti spôsobuje podľa názoru žalovaného nepreskúmateľnosť odvolaním napadnutého rozsudku pre jeho nedostatočné odôvodnenie. V nadväznosti na vyššie uvedené uvádzame, že v súlade s negatívnou dôkaznou teóriou, v zmysle ktorej od nikoho nemožno spravodlivo požadovať, aby preukazoval reálnu neexistenciu určitej skutočnosti (negatívnu skutočnosť – niečo čo sa nestalo, čo neexistuje), je na žalovanej, aby náležitým spôsobom

preukázala, že vykonávala pre niektorý z uvedených subjektov odplatné činnosti a prípadne aké činnosti. V nadväznosti na vyššie uvedené taktiež poukazujeme na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6 Cdo 81/2010, v zmysle ktorého „Samotná skutočnosť, či účastník konania vystupuje na strane žalobcu alebo žalovaného, nemá priamy vplyv na jeho povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a predložiť alebo označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkmi v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti účastníkov. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane toho - ktorého účastníka treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t.j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti.“

24.9. Pokiaľ ide o sumu 1.000 eur, žalobca popiera, že by sa jednalo o vianočný dar pre žalovanú. Toto tvrdenie žalovanej je čisto účelové a to aj s poukazom na produkované dôkazy, kedy v zmysle výpovede žalobcu, ako aj svedka dostala žalovaná na Vianoce 2023 do daru poľovnícke oblečenie. Je nelogické, aby by jej žalobca daroval navyše 1.000 eur, a to ešte bankovým prevodom – ak by mal záujem žalobca obdarovať žalovanú peňažnými prostriedkami učinil by tak s najväčšou pravdepodobnosťou v hotovosti vo vianočnej obálke. V danom prípade sa jednalo o poskytnutie peňažnej pôžičky, nakoľko žalovaná nemala dostatok prostriedkov, keďže podľa jej tvrdenia všetky minula práve na nákup vianočných darčiekov pre rodinu a blízkych.

24.10. Pokiaľ ide o peňažné pôžičky týkajúce sa uhradenia stomatologických zákrokov uvádzame, že bola to samotná žalovaná, ktorá požiadala otca žalobcu, aby jej sprostredkoval prijatie na klinike J. A. B.. O uvedenom svedčí komunikácia zo sociálnej siete, v ktorej žalovaná žiada o sprostredkovanie termínu u lekára. Je teda celkom jednoznačné, že žalovanú k návšteve tejto kliniky nikto nenútil, dokonca sa sama dožadovala tejto pomoci. Účelovo potom vyznie tvrdenie žalovanej, že výber stomatologickej kliniky bol iniciovaný zo strany žalobcu, resp. že žalovaná žalobcu nijakým spôsobom nežiadala o uhradenie stomatologických zákrokov. Trváme na tom, že úhrady za poskytnuté stomatologické ošetrenia boli realizované ako peňažné pôžičky žalobcu v prospech žalovanej, ktorá ho požiadala o poskytnutie týchto prostriedkov s tým, že mu ich následne vráti.

24.11. Žalovaný(?) je toho názoru, že rozsudok súdu prvej inštancie nie je riadne odôvodnený, trpí viacerými vadami, nepodáva vysvetlenia na mnohé otázky a z uvedeného dôvodu je nepreskúmateľný. V zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP „V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.“

„Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia pritom patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.“ (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 – A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 – B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

24.12. Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). „Za arbitrárny, resp. nie dostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok všeobecného súdu vtedy, keď popri jednoznačnom právnom závere dospeje bez akéhokoľvek vysvetlenia či zdôvodnenia aj k

protichodnému právnemu záveru. Rovnako treba kvalifikovať aj situáciu, keď všeobecný súd svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy“ (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. I. ÚS 154/05 zo dňa 28. februára 2006).

24.13. Žalovaný(?) je toho názoru, že rozsudok súdu prvej inštancie je nedostatočne odôvodnený, vychádza z nesprávne zistených skutkových zistení a z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie svojim konaním navyše zasiahol do práva žalobcu na spravodlivý súdny proces, v dôsledku čoho jeho rozsudok trpí vážnymi vadami. Rozsudok súdu prvej inštancie považuje žalovaný navyše za arbitrárny.

25. Žalovaná vo vyjadrení k podanému odvolaniu žiadala napadnutý rozsudok v celom rozsahu ako vecne správny potvrdiť a žalobcu zaviazat' k náhrade trov odvolacieho konania v celom rozsahu. K jednotlivým odvolacím dôvodom uviedla nasledovné:

25.1. Žalobca v úvode odvolania poukazuje na bod 14 rozsudku a tak ako vo vyjadrení a na pojednávaniach opakovane popiera skutočnosť, že žalovanej boli poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 500 eur zo strany Komplexnej centrálnej záchranej služby. Právny zástupca žalobcu tendenčne zavádza odvolací súd tvrdením, že samotná žalovaná špekulatívne v rámci pojednávanií menila svoje tvrdenie o tom, pre akú spoločnosť vykonávala prácu, za ktorú bola finančne ohodnotená sumou 500 eur zo strany žalobcu. Uvedené tvrdenie žalovaná rezolútne popiera, lebo od samého začiatku súdneho konania a to v odpore proti platobnému rozkazu, vo vyjadrení k vyjadreniu a dokonca aj na samotnom pojednávanií tvrdila, že pracovala pre Komplexnú centrálnu záchrannú službu a za výkon pracovnej činnosti v prospech tejto inštitúcie jej bola peňažná suma vyplatená ako odmena. Vzhľadom na osobnú účasť na pojednávanií si je vyššie uvedeného vedomý ako právny zástupca žalobcu, tak aj samotný žalobca a preto je vehementne možné konštatovať tendenčnosť tvrdení žalobcu v odvolaní.

25.2. Žalovaná vykonávala závislú prácu pre Komplexnú centrálnu záchrannú službu a v rámci toho vznikol pracovný pomer medzi Komplexnou centrálnou záchrannou službou a žalovanou, keďže pracovný pomer vzniká dňom nástupu do práce. Na základe toho si Komplexná centrálna záchranná služba nespĺnila svoju ex lege vyplývajúcu povinnosť a nezaregistrovala žalovanú ako zamestnanca do Sociálnej poisťovni a z tohto dôvodu je možné predpokladať, že bola odmena za vykonanú prácu vyplatená z bankového účtu žalobcu, ktorý je v súčasnosti v rámci Komplexnej centrálnej záchranej služby konečným užívateľom výhod a nie z bankového účtu, ktorým disponuje Komplexná centrálna záchranná služba. Potrebné je brať zreteľ aj na skutočnosť, že pred žalobcom bol predsedom predstavenstva a zároveň aj konečným užívateľom výhod otec žalobcu P. Q. B. a v dôsledku toho je možné predpokladať, že vzťahy medzi žalobcom a jeho otcom v rámci Komplexnej centrálnej záchranej služby existovali aj vtedy, keď ešte žalobca nebol konečným užívateľom výhod Komplexnej centrálnej záchranej služby, čo žalobca namieta aj v odvolaní, že sa stal konečným užívateľom výhod až od 01.12.2023.

25.3. Žalobca od samého začiatku tvrdil, že sumu 500 eur poskytol žalovanej na úhradu služieb mobilného operátora, pričom toto tvrdenie žalobcovi potvrdil aj jeho otec v rámci výsluchu svedka na pojednávanií dňa 18.11.2023. Dňa 22.07.2023 poskytol žalobca žalovanej služobný mobilný telefón a dňa 03.08.2023 jej žalobca poskytol peňažné prostriedky vo výške 500 eur. Na základe uvedeného je nepopierateľne preukázané, že v rámci 11-dňového časového intervalu žalovaná pre žalobcu určitú pracovnú činnosť, za ktorú jej bola vyplatená odmena, vykonala. Žalobca naprieč celým súdnym konaním tvrdil, že účelom poskytnutia peňažných prostriedkov je úhrada služieb mobilného operátora. Suma vo výške 500 eur za služby mobilného operátora je nezmyselná a neprimerane vysoká a takýto účel peňažných prostriedkov je zo strany žalobcu tendenčný, keďže žalovaná nikdy žalobcu nežiadala o poskytnutie peňažných prostriedkov na úhradu služieb mobilného operátora a sám žalobca jej tvrdil, že predmetná suma je pre ňu odmenou za vykonanú prácu. Aj keby mala žalovaná akékoľvek záväzky voči mobilnému operátorovi, v žiadnom prípade by to nemohlo vyeskalovať až do výšky 500 eur výlučne za paušál ako službu mobilného operátora a bolo by možné v takom prípade predpokladať, že obsahom takého nedoplatku by bol spolu s paušálom aj mobilný telefón. Ale keďže mobilný telefón bol žalovanej poskytnutý od žalobcu pár dní pred poskytnutím peňažných prostriedkov, tak suma 500 eur na úhradu služieb mobilného operátora je neprimerane vysoká a nedôvodná. Preto je možné vyhodnotiť tvrdenie žalobcu, podľa ktorého účelom poskytnutia peňažných prostriedkov je úhrada služieb mobilného operátora, za tendenčné. Žalobca sa úmyselne usiloval subsumovať sumu vo výške 500 eur, ktorá

bola žalovanej poskytnutá za výkon pracovnej činnosti odo dňa 22.07.2023, kedy jej bol poskytnutý služobný mobilný telefón do dňa 03.08.2023, kedy jej bola predmetná suma ako odmena vyplatená pod iný účel poskytnutia peňažných prostriedkov, ktorým bola už odmena vyplatená pod iný účel poskytnutia peňažných prostriedkov, ktorým bola už niekoľkokrát spomínaná úhrada služieb mobilného operátora. Úsmevná je skutočnosť, že keď žalovaná predložila na pojednávaní ako dôkaz výpisy z bankového účtu, ktorými preukázala, že faktúry mobilného operátora uhrádzala pravidelne a včas a účinné tým vyvrátila tvrdenie žalobcu o poskytnutí peňažných prostriedkov na úhradu služieb mobilného operátora, tak v tom momente právny zástupca žalobcu označil účel poskytnutia plnenia za irelevantný. A to aj v tom prípade, keď počas celého súdneho konania zotrvali pri tvrdení, že účelom poskytnutia sumy 500 eur sú úhrady služieb mobilného operátora a nie výkon pracovnej činnosti.

25.4. Žalovaná sa v celom rozsahu zhoduje so závermi súdu deklarovaných v bode 52 rozsudku, že: „by nebolo spravodlivé, aby žalovaná musela žalobcovi vrátiť finančné prostriedky poskytnuté žalobcom ako odmenu za výkon činnosti pre subjekty, ktoré sú so žalobcom prepojené a túto činnosť vykonala žalovaná na žiadosť a v súlade s pokynmi žalobcu a následne by sa mala odplaty za vykonanú činnosť domáhať voči týmto subjektom, a to za situácie, keď nebola uzavretá písomná zmluva, z ktorej by týmto subjektom vyplývala povinnosť žalovanej túto odmenu uhradiť, absenciu uzavretia ktorej možno pričítať práve na ľarchu žalobcu. Nemožno opomíňať ani skutočnosť, že žalobca trval na tom, aby žalovaná prestala pracovať a venovala sa výlučne žalobcovi, z dôvodu ktorého ako študentka vysokej školy nemal žiadny príjem. Podľa názoru súdu tak bolo žalobcovou morálnou povinnosťou sa o žalovanú postarať, čo aj urobil, keď jej zabezpečil výkon činnosti pre subjekty so žalobcom prepojené, za výkon ktorý žalovanej prináležala odplata. Ak teda žalobca tvrdí, že povinnosť zaplatiť žalovanej odplatu za vykonanú činnosť mohla vzniknúť jedine na strane týchto subjektov, mal sa vrátenia tohto plnenia, ktoré tak vykonal namiesto týchto subjektov, domáhať u týchto právnických osôb a nie u žalovanej, ktorá plnenie prijala ako odplatu za vykonanú činnosť a nie na základe žalobcom tvrdenej no nepreukázanej zmluvy o pôžičke“. Poskytnutie sumy vo výške 500 eur žalovanej zo strany žalobcu predchádzal výkon určitej pracovnej činnosti pre žalobcu a na základe tejto pracovnej činnosti bola žalovanej vyplatená suma vo výške 500 eur z čoho vyplýva, že v žiadnom prípade nemôže ísť o bezdôvodné obohatenie.

25.5. Tvrdenie, že ak by mal žalobca záujem poskytnúť žalovanej sumu vo výške 500 eur dňa 24.12.2023 ako vianočný dar, tak by ich poskytol vo „vianočnej obálke“ je absurdné a tendenčné a to z toho dôvodu, že suma 1.000 eur je príliš vysoká na to, aby bola poskytnutá v obálke a vzhľadom na mladý vek strán sporu je zrejme, že sú z ich strany prevažne využívané elektronické peniaze a nie hotovostné. Samotný žalobca jej verbálne potvrdil v Štedrý deň, že peňažné prostriedky sú pre ňu vianočným darom.

25.6. Čo sa týka úhrady stomatologických zákrokov na klinike J. A. B. tak ako vyplýva zo strany 3 Zápisnice z pojednávania zo dňa 18.11.2024 žalovaná zotráva pri skutočnosti, ktorú uviedla na pojednávaní. Žalovaná v danom čase bola objednaná k zubnému lekárovi v mieste jej trvalého bydliska, ale práve pán P. Q. B. objednal žalovanú k zubnému lekárovi do vyššie uvedenej kliniky a na základe toho je zrejme, že žalovaná ho prvýkrát nijakým spôsobom o sprostredkovanie nežiadala. Dokonca jej žalobca a pán P. Q. B. tvrdili, že ako záchranári v rámci Komplexnej centrálnej záchrannej služby majú uvedené zákroky predplatené zo strany poisťovne a s úhradou za zákroky sa nemá zaoberať.

25.7. Žalovaná opakovane poukazuje na obdobnou problematikou sa zaoberajúci rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, vydaný dňa 14.06.2024, sp. zn. 5C/88/2023, ktorý rovnako skúmal, či ide v predmetnom spore o existenciu zmluvy o pôžičke alebo o existenciu darovacej zmluvy medzi sporovými stranami. Rovnako ako vo vyššie uvedenom rozsudku, tak aj v rozsudku Okresného súdu Levice, sp. zn. 14C/51/2024-141 zo dňa 18.12.2024 ide o darovaciu zmluvu, čo bolo nepopierateľne preukázané počas písomnej i ústnej časti súdneho konania.

25.8. Odvolanie žalobcu síce kvantitatívne zapíňa vyše 7 strán, ale kvalitatívne neobsahuje prakticky žiadnu relevantnú argumentáciu, na základe ktorej by bolo možné vyvrátiť existenciu darovacej zmluvy medzi stranami sporu. Žalobca okrem svojich tvrdení a výpovede svojho otca nedisponuje inými relevantnými dôkazmi, ktoré by vyvracali existenciu darovacej zmluvy a z toho dôvodu má žalovaná za to, že prvostupňový súd sa s neexistenciou relevantných dôkazov zo strany žalobcu vysporiadal správne, keď v bode 47 uviedol, že: „nakoľko žalobca nedisponoval písomnými zmluvami o pôžičke a žalovaná uzavretie zmlúv o pôžičke účinne poprela, pre jeho úspech v spore bolo nevyhnutné, aby poskytnutie pôžičiek preukázal inými dôkaznými prostriedkami ako len výpoveďou žalobcu“.

25.9. Žalobca v odvolaní namieta porušenie práva na spravodlivý súdny proces z dôvodu toho, že výpoveď otca žalobcu bola považovaná zo strany súdu za tendenčnú a nedôveryhodnú. Žalobca v odvolaní tvrdí, že výpoveď svedka bola spolu s výpoveďou žalobcu jediným dôkazom, ktorý mohol prispieť k objasneniu veci a namieta, že spochybňovanie výpovede svedka len na základe rodinného vzťahu je závažným excesom, ktoré porušuje právo žalobcu na spravodlivý súdny proces. Samotný súd sa s uvedeným namietaním žalobcu v odvolaní vysporiadal už v bode 47 rozsudku, v ktorom v súvislosti s nedôveryhodnosťou a tendenčnosťou výpovede svedka uviedol, že nebral do úvahy výlučne rodinný vzťah svedka so žalobcom, ale aj osobný záujem svedka a uviedol, že: „osobný záujem svedka na výsledku sporu vyplýval z jeho výpovede, pri ktorej svedok opakovane uvádzal, že nemieni financovať partnerky žalobcu a žalovaná má poskytnuté finančné prostriedky vrátiť. Súd poukazuje aj na skutočnosť, že svedok a jeho manželka rovnako iniciovali proti žalovanej súdne konanie, v ktorom sa domáhajú vrátenia finančných prostriedkov, čo vyplýva zo zhodných tvrdení strán sporu. Z plnej moci právneho zástupcu je zrejmé, že právny zástupca žalobcu bol súčasne splnomocnený žalobcom ako aj jeho rodičmi na zastupovanie vo veci vymáhania pohľadávok voči žalovanej. Svedok zároveň v čase prebiehajúceho konania podal na žalovanú, po rozchode so žalobcom, trestné oznámenie. V konaní vyšlo tiež najavo, že vzťah svedka a žalovanej je nepriateľský až nenávisťný. Bez významu nebola ani skutočnosť, že žalovaná prítomnosť svedka psychicky nezvláda a v čase výsluchu svedka požiadala súd o opustenie pojednávacej miestnosti, do ktorej sa vrátila až po skončení výsluchu svedka, tak ako vyplýva zo zápisnice z pojednávania konanom dňa 18.11.2024, čo svedčilo o veľmi zlých a napätých vzťahov svedka a žalovanej. Na základe uvedeného súd konštatuje, že v spore boli zistené okolnosti oslabujúce hodnotu výpovede svedka, ktoré odôvodňovali prijať súdom záver o tendenčnosti jeho výpovede, z dôvodu ktorého súd tento dôkaz vylúčil a na výpoveď svedka P. Q. B. neprihliadal. Súd poznamenáva, že blízky vzťah svedka k strane sporu nezakladá automaticky bez ďalšieho nutnosť tento dôkazný prostriedok vylúčiť. K vylúčeniu možno dospieť len za predpokladu zistenia aj iných podstatných okolností, ktoré by mohli tento dôkaz oslabiť, ako tomu bolo aj v tomto prípade“. V tomto prípade je potrebné brať zreteľ nielen na rodinný vzťah, ale aj na osobu otca žalobcu P. Q. B., ktorý podľa verejne dostupných informácií bol obvineným za viaceré trestné činy a preto aj z tohto dôvodu je možné konštatovať jeho nedôveryhodnosť.

25.10. Žalovaná nikdy žalobcu o poskytnutie peňažných prostriedkov nežiadala a žalobca jej peňažné prostriedky poskytol dobrovoľne, bez akéhokoľvek nátlaku. Žalobca nikdy počas trvania vzťahu peňažné prostriedky od žalovanej nežiadal vrátiť a o vrátenie ju žiadal až po ukončení partnerského vzťahu o čom svedčí 3. strana zápisnice z pojednávania zo dňa 18.11.2024. Vzhľadom na vyššie uvedené sa žalovaná stotožňuje so závermi rozsudku, v zmysle ktorých súd uvádza, že: „na základe vykonaného dokazovania, pri hodnotení dôkazov v ich vzájomných súvislostiach a prihliadajúc na všetko, čo v spore vyšlo najavo dospel k záveru, že právnym dôvodom poskytnutia finančných prostriedkov žalobcom žalovanej bola darovacia zmluva, k uzavretiu ktorej došlo tým, že žalobca poskytol finančné prostriedky žalovanej dobrovoľne a bezodplatne, hoci k tomu nemal právnu povinnosť a bez toho, aby prejavil úmysel požadovať tieto poskytnuté plnenia od žalovanej späť a tiež s vedomím, že žalovaná nie je schopná mu tieto plnenia vrátiť a žalovaná zároveň tieto plnenia prijala, čím boli naplnené všetky pojmové znaky darovacej zmluvy“.

25.11. Na základe vyššie uvedeného má žalovaná za to, že žalobca neunesol v spore dôkazné bremeno svojho tvrdenia a to existenciu uzavretia zmluvy o pôžičke medzi sporovými stranami a v celom rozsahu sa stotožňuje s rozsudkom Okresného súdu Levice ako aj s jeho odôvodnením.

26. Žalobca – odvolateľ sa následne vyjadroval k vyjadreniu žalovanej k jeho odvolaniu, v ktorom v podstate zotrval na svojich vyjadreniach z odvolania, keď následne sa tiež žalovaná vyjadrovala k tomuto vyjadreniu žalobcu a tiež v podstate zotrvala na svojom stanovisku z vyjadrenia k podanému odvolaniu.

27. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku a viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdiť ako rozhodnutie vo výroku vecne správne a súčasne v odvolacom konaní úspešnej žalovanej v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP priznal proti v odvolacom konaní

neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, keď o výške tohto nároku bude následne konať a rozhodovať súd prvej inštancie.

28. Nakoľko sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, v odôvodnení svojho rozhodnutia tvoriaceho s rozhodnutím súdu prvej inštancie jeden celok sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (podstatné sú v texte zvýraznené podčiarknutím), keď na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia aj s ohľadom na uvedené odvolacie dôvody žalobcu uvádza nasledovné.

29. Podané odvolanie postráda odvolacie dôvody žalobcu voči nepriznaniu označeným pôžičkám súvisiacim s účasťou žalovanej na spoločnej dovolenke so žalobcom a jeho rodičmi v mesiaci august 2023(265,36 + 663,40 eur) a rovnako tak voči skutkovým i právnym záverom súdu prvej inštancie o tom, že žalobcom uplatnené nároky neobstoja ani z hľadiska ich posúdenia ako bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej, keď žalobca počas celého sporu zotrval na argumentácii o existencii zmluve, resp. zmlúv o pôžičke/pôžičkách, teda v tomto smere sa iného skutkového a právneho posúdenia veci nedomáhal a nedomáha. Podľa názoru odvolacieho súdu jednotlivé skutkové závery prvoinštančného súdu zodpovedajú v súlade so zásadou priamosti a bezprostrednosti vykonanému dokazovaniu a tomuto zodpovedá aj jeho následné celkové skutkové a právne posúdenie sporu, keď požiadavkám na zákonné odôvodnenie rozsudku napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tiež zodpovedá, bez ohľadu na to, že žalobca sa s nimi nestotožňuje a osobne ich považuje za nedostatočné, resp. za arbitrárne (svojvoľné). Odvolací súd si nemyslí, že v súvislosti s prácami vykonanými nesporne žalovanou pre KCZS je bezvýznamné skutočné postavenie a činnosť žalobcu v čase výkonu prác žalovanou, teda o procesnej obrane žalovanej nemožno konštatovať, že je zjavne nelogická a s vecou nesúvisiaca. Pri vzájomnej spornosti vyjadrení strán sporu bolo práve úlohou prvoinštančného súdu vyhodnotiť to, či žalobca ohľadom všetkých označených peňažných platieb preukázal existenciu dôvodu ich poskytnutia titulom ním tvrdenej zmluvy o pôžičke a tiež kvalitu procesnej obrany žalovanej v spore, ktorú však nemožno posudzovať len zo subjektívneho pohľadu žalobcu, teda výlučne z jeho vnímania jednotlivých udalostí. Podľa názoru odvolacieho súdu prvoinštančný súd dospel k správne záveru o nemožnosti akceptácie v spore vykonaného dôkazného prostriedku – výpovede svedka P. Q. B. s ohľadom na jej posúdenie ako tendenčnej a nedôveryhodnej, keď konajúci súd svoju argumentáciu tiež náležite odôvodnil. Pokiaľ žalovaná reálne neprevzala žalobcom označenú predžalobnú výzvu k vráteniu predmetných peňazí, nemožno konštatovať, že potvrdila to, že žalobcom označená listová zásielka takúto výzvu skutočne obsahovala, s ohľadom na čo nemožno potom vylúčiť ani súdom prvej inštancie uvádzaný názor – domnienku ohľadom obsahu tejto zásielky. Žalobcovi nesporne majetkové pomery a teda aj finančné možnosti žalovanej boli známe, teda ním uvádzané tvrdenia o dojednanom a očakávanom vrátení poskytnutých peňažných plnení žalovanou sa javia aj odvolaciemu súdu nelogické. Aj podľa odvolacieho súdu nemožno neprihliadať na existujúci partnerský vzťah strán sporu k sebe navzájom v čase označených peňažných plnení, keď rovnako nemožno neprihliadať na existenciu otcom žalobcu uvádzanej platby 600 eur za zubársky výkon u žalovanej a za dary žalovanej i jej rodičom (poľovnícke oblečenie). Osobný subjektívny nesúhlas žalobcu so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie bez ďalšieho nemožno stotožniť s nepreskúmateľnosťou záverov súdu, keď žiadna zo strán sporu nemá v spore právo na to, aby si súd osvojil práve jej skutkové či právne tvrdenie. Časová súvislosť činnosti žalovanej pre KCZS s prevodom sumy 500 eur pre žalovanú preukázaná bola, keď pri prevode žalobcom bolo bez právneho významu posúdenie toho, či a voči ktorému z označených subjektov prípadne žalovanej nárok na odmenu vznikol. Žalobca prítomný na pojednávaní sa ohľadom vyjadrení žalovanej k tejto sume neohradil, neučinil ich spornými a v ďalšom priebehu sporu ich označením dôkazného prostriedku nevyvracal. Pokiaľ pri prevode 1.000 eur boli strany sporu partnermi, dokonca od 10.11.2023 zasnúbenými, pri prevode peňazí dňa 24.decembra žalobcu o to viac zaťažovalo dôkazné bremeno existencie pôžičky a nie žalovanou logicky tvrdeného obdarovania/daru, keď navyiac u oboch prevodoch účel platby uvedený nebol. Samotná skutočnosť, že stomatologické ošetrenia mal žalovanej vybaviť – sprostredkovať otec žalobcu tiež nevedie k logickému záveru o tom, že si ich mala práve žalovaná uhradiť, resp. že peniaze žalobcu použité na ich zaplatenie predstavovali zmluvný záväzok žalovanej voči žalobcovi z titulu (vrátenia)pôžičky. Pokiaľ otec žalobcu označil jeho platbu 600 eur ako platbu, ktorej vrátenie nikdy nežiadal a teda neočakával, pri blízkom/partnerskom vzťahu strán sporu sa ako logický javí – pri absencii ďalších dôkazných prostriedkov – záver o tom, že platby žalobcu za zubársku starostlivosť žalovanej v čase ich vykonania predstavovali jeho bezodplatnú pomoc/dar žalovanej, pri prihliadnutí i na skoršie a neskoršie celkové konanie žalobcu v prospech žalovanej (umožnenie strelenia zvery, telefón a auto bez uzavretia pracovnej zmluvy...).

30. Zo všetkých zhora uvedených dôvodov preto odvolací súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, keď svoje rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).